POROČILA

SLOVENSKE FRANČIŠKANSKE PROVINCE SVETEGA KRIŽA

LETO 2013 • LXVII. • ŠTEVILKA 1

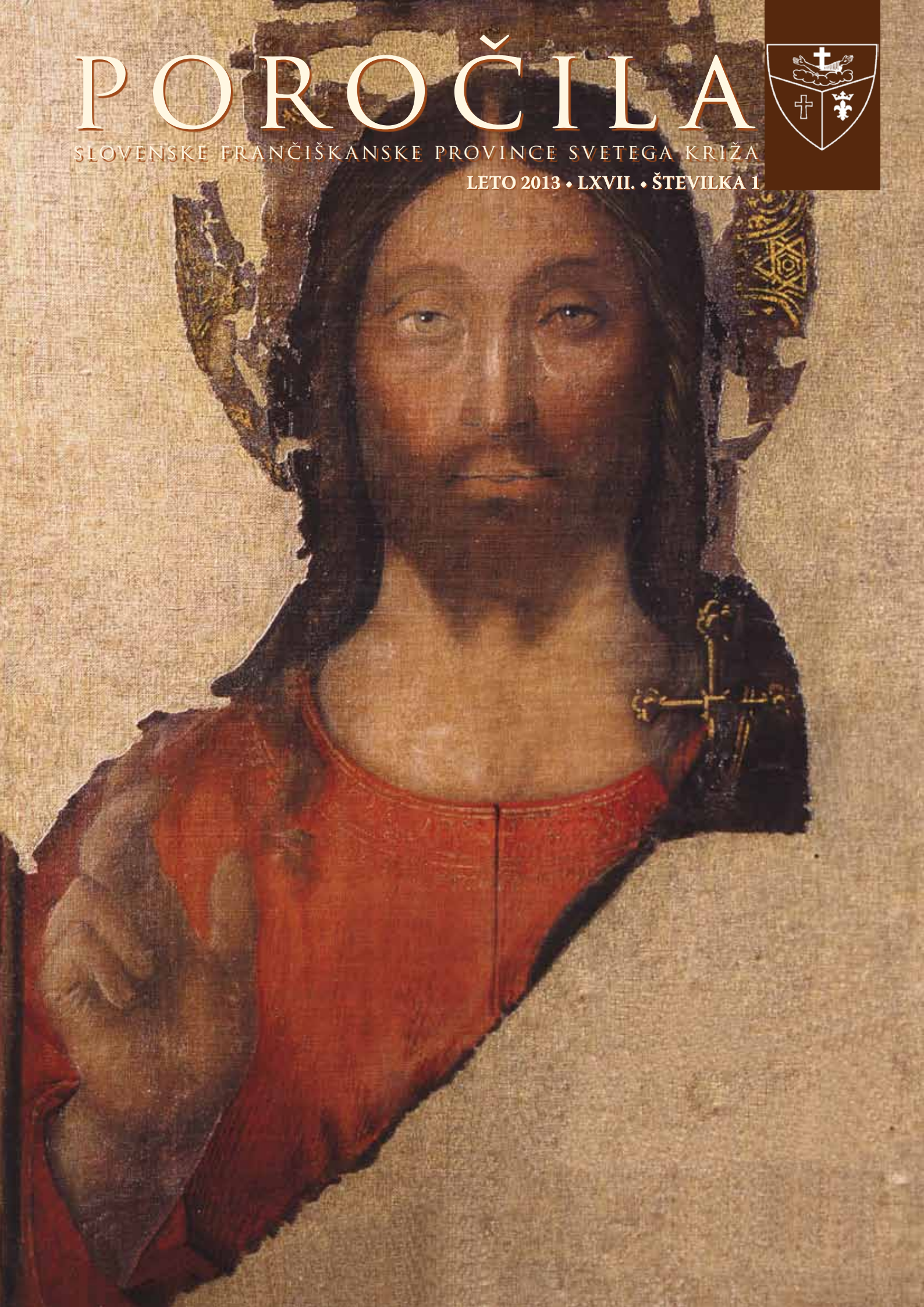

POROČILA
SLOVENSKE FRANČIŠKANSKE PROVINCE SVETEGA KRIŽA

IZ GENERALNE KURIJE
Verujem, Gospod, vendar povečaj mojo ubogo vero. 3
JUŽNOSLOVANSKA KONFERENCA PROV. MINISTROV OFM
Seja Južnoslovanske konference prov. min. OFM 6
II. srečanje provincialnih ministrov in provincialnih definitorjev JKPMOFM 8
IZ PROVINCIALATA
Srečanje omogoči srečanje 11
IZ TAJNIŠTVA
Zapisnik 18. redne seje prov. definitorija 14
Zapisnik 19. redne seje prov. definitorija 15
Statistika 2012 16
IZ ŽIVLJENJA IN DELA PROVINCE
Srečanje z generalnim ministrom v Samoboru 18
Izvolitev p. Tadeja Strehovca za tajnika SŠK 18
Strunjan 19
Sklep 500-letnice prikazanja 20
Novice s Svete Gore 21
Maribor - od jaslic do Kalvarije 22
PASTORALNI IN TEOLOŠKI IZZIVI
p. Robert Bahčič novi doktor znanosti 24
Človek 25
Skrivnost poslednjega usmiljenja 25
Usode s Koroškega 26
RAZNOTEROSTI
Ivan Trinko - Zrinski 27
Rastlinski in živalski svet 27
Herman Potočnik - Noordung 28
... IN NAJ MOLIJO ZA RAJNE!
† Vera Kadunc 39
NASLOVNIK PROVINCE 31

Foto - naslovnica:
Naslovna stran pisma generalnega ministra za Veliko noč

Kolofon

Poročila leto 2013 (LXVII) številka 1
Izdal: Slovenska frančiškanska provinca sv. Križa
Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana.
Ureja: br. Janez Papa
Odgovarja: br. Stane Zore
Redni sodelavci: p. Darko Žnidaršič, p. Krizostom Komar, p. Tadej Inglič
Grafična priprava: br. Dragan Vampola
Tisk: Repovž d.o.o., Grosuplje

Pismo generalnega ministra za Veliko noč

»VERUJEM, GOSPOD, VENDAR POVEČAJ MOJO UBOGO VERO«

(Prim. Mr 9,24)

Lahko se zdi nenavadno, da to pismo za veliko noč posvečam temi vere. Nekateri bi lahko pomislili, da je vera očitna predpostavka v življenju nekega vernika in frančiškana. Jaz ne mislim tako. V resnici vere ne moremo imeti nikoli za samoumevno v času „globoke verske krize, v katero so zašli mnogi ljudje“ (VV 2).

"Vstal je" (Lk 24,6)

Dragi moji bratje in sestre, to je izkustvo tistih, ki so jedli in pili z Njim po njegovem vstajenju (prim. *Apd* 10,41), in tistih, ki čutijo, da so prerojeni „za nepropadljivo, neomadeževano in nevenečo dediščino“ (*1Pt* 1,4). "Vstal je!" To je temelj naše vere, vzrok našega upanja in razlog naše ljubezni: „Če pa Kristus ni bil obujen, je tudi naše oznanilo prazno in prazna tudi vaša vera“ (*1 Kor* 15,14). Brez tega doživetja bi bil Kristusov križ in naši križi tragedija, krščansko življenje pa nesmisel. Zaradi tega izkustva pa lahko pojemo: „O Crux, ave, spes unica", „Pozdravljen križ, naše edino upanje!“ Križani je bil „tretji dan ... obujen, kakor je v Pismih“ (*1 Kor* 15,4). To je jedro naše vere in prvotne kerigme: „Naj bom torej jaz ali oni, takó oznanjamo in takó ste sprejeli vero“ (*1 Kor* 15,11). Vstajenje je veliki „da“ Boga Očeta njegovemu Sinu, v njem pa nam in zaradi tega je tema vstajenja tudi temelj naše vere.

„Resnično je vstal!“

Name je vedno naredilo vtis, da se vzhodni kristjani v tem času pozdravljajo z besedami: „Kristus je vstal!“, na katere se odgovori: „Da, resnično je vstal.“ Da, vstal je. To izpoved vere uresničujemo v tem *letu vere*, ki ga je hotel Benedikt XVI., „da bi Cerkev obnovila navdušenje verovanja v Jezusa Kristusa, edinega odrešenika sveta, poživila veselje hoje po poti, ki nam jo je pokazal, in na konkreten način pričevala svetu o preoblikujoči moči vere“ (Benedikt XVI., *Avdienca* 17/10/2012).

Verovati, pot, ki je dolga, kot življenje

Lahko se zdi nenavadno, da to pismo za veliko noč posvečam temi vere. Nekateri bi lahko pomislili, da je vera očitna predpostavka v življenju nekega vernika in frančiškana. Jaz ne mislim tako. V resnici vere ne moremo imeti nikoli za samoumevno v času „globoke verske krize, v katero so zašli mnogi ljudje“ (*VV* 2). Ker stopiti skozi „vrata vere“ (prim. *Apd* 14,27) pomeni, da smo stopili na pot, ki traja vse življenje“, ki se začne s krstom (prim. *Rim* 6,4) […] in se konča s smrtjo skozi prehod k večnemu življenju“ (*VV* 1), je potrebno, da v vsaki življenjski okoliščini preverjamo svojo vero, da bi ta rasla iz dneva v dan in mogla „vedno bolj jasno izpostaviti radost in prenovljeno navdušenje nad srečanjem s Kristusom“ (*VV* 2). Imeti moramo pogum, da se vprašamo: Sem vernik ali samo ateist, ki hodi k maši? Kakšno je resnično „zdravstveno stanje“ moje vere? Imeti moramo tudi potrebno prodornost, da iskreno in globoko odgovorimo na tako življenjska vprašanja.

Mislim, da se ne oddaljim od resnice, če rečem, da je kriza vere, ki jo doživljamo v Cerkvi, kakor je mnogokrat razkril papež, otipljiva tudi med nami. Ko to izjavljam, ne mislim na teoretično in pojmovno vero, ampak na vero, ki jo obhajamo, živimo in izpovedujemo v vsakdanjem življenju. Ne da bi zanikali, da večina bratov vsak dan, brez sijaja, brez aplavzov in brez velikih izjav ponižno pričuje za svojo vero, ki jo izpovedujejo, živijo in obhajajo, ko ostajajo zvesti proti vsakemu upanju in iz svojega življenja delajo obleko velikonočne skrivnosti, res pa je tudi, da lahko sekularizem kot skupek drž, ki so sovražne veri, in ki se dotika obsežnih področij družbe, vstopi v naša bratstva in v naša življenja; in da ima padec obzorja in skrčenje resničnega samo na razsežnost zemeljskega enak učinek, kot ga ima pesek, ki ga vržemo na plamen: zaduši ga in ga na koncu pogasi. Mislim, da je potrebno zlasti v času tega *Leta vere* narediti premor, *moratorium*, da bi poživili svojo vero. Kako sodobne so besede tedanjega kardinala Ratzingerja, ko je leta 1989 izjavil: „Današnji odpad od vere temelji na upadu preverjanja vere v življenju kristjanov."

Vera, ki je življenje

Papež Benedikt XVI. v svoji prvi katehezi o veri (17/10/2012) pravi: „Verovati v Gospoda ni dejstvo, ki zadeva samo naš razum, samo področje intelektualnega znanja, ampak je sprememba, ki vključuje življenje, nas v celoti: zavest, srce, razum, voljo, telesnost, čustva, človeške odnose." Ob isti priliki se papež Benedikt sprašuje: „Ali je vera resnično preoblikujoča sila v našem življenju, v mojem življenju? Ali pa je morda samo ena od prvin, ki so del bivanja, ne da bi bila tista odločujoča prvina, ki zajema bivanje v celoti?" To je tisto, dragi moji bratje in sestre, kar se moramo vprašati, kajti vera še zdaleč ni nekaj, kar bi bilo ločeno od življenja, ampak je duša življenja: „Krščanska vera, dejavna v ljubezni in močna v upanju, življenja ne omejuje, ampak ga počlovečuje, ga dela v polnosti človeško" (Benedikt XVI., nav. *Avdienca*). Ne moremo govoriti o veri, ne da bi se sklicevali na življenje, saj preko njega postane razumljiva in privlačna (prim. *Jak* 2,1ss). Vera in življenje zahtevata drug drugega. Eno podpira drugega. Ker nas podpira vera, z zaupanjem gledamo na našo obveznost sprememb grešnih struktur, „po njegovi obljubi pričakujemo nova nebesa in novo zemljo, v katerih biva pravičnost" (*2 Pt* 3, 13). Samo če združimo vero in življenje, vero in prizadevanje za družbo, ki bi bila bolj v sozvočju z evangeljskimi vrednotami, bomo „živo znamenje prisotnosti Vstalega v svetu" (*VV* 15). Kapitelj leta 2006 nam v sklepnem dokumentu upravičeno pravi, da „vera zadeva vse, kar smo, […] Življenje v veri je resnični izvir našega veselja in upanja, naše hoje za Jezusom Kristusom in našega pričevanja svetu" (*Ggp*, 18). Vera in življenje sta neločljiva. Sveti Bonaventura v Uvodu v *Breviloquium* definira vero s tremi podobami, ki se mi zdijo zelo razsvetljujoče v zvezi s tem, kar govorimo: „fundamentum stabiliens" - temelj, ki daje trdnost, „lucerna dirigens" - svetilka, ki usmerja, „ianua itroducens" - vrata, ki uvajajo. Kot temelj je vera tista, ki daje trdnost našemu življenju; kot svetilka je vera luč, ki omogoči, da vidimo in kaže pravo smer; kot vrata je vera tista, ki nam omogoči, da gremo onstran in nas uvaja v občestvo s Presvetim. Vera je luč, po kateri lahko dosežemo in odpremo vrata, skozi katera smo uvedeni v Božji svet, da bi hodili proti njemu.

Vera: milost in odgovornost

Verovati najprej predpostavlja dar, s katerim smo nezasluženo obdarovani: dar vere. „Gospod je odprl njeno srce, da je prisluhnila Pavlovim besedam," pravijo Apostolska dela, ko govorijo o Lidiji (prim. *Apd* 16,14). Tudi Frančišek v svoji Oporoki priznava: „Gospod mi je dal tako vero […] Nato mi je Gospod dal in mi daje tolikšno vero ..." (prim. *FOp* 4.6). Tako za Frančiška kakor tudi za nas je vse milost (prim. *FOp* 1.2.4.6.14.25), tudi vera. To je tudi razlog, zakaj vera vedno skuša delovati in spreminjati človeka od znotraj, gleda na spreobrnjenje uma in srca.

Vera pa je tudi osebna zavzetost za to, da bi jo ohranili in da bi rasla. Zato nam Benedikt XVI. predlaga, naj bi se v tem letu vere „spomnili dragocenega daru vere" (*VV* 8). In sveti škof iz Hipona v eni svojih homilij o *Redditio Symboli*, se pravi o predaji izpovedi vere, pravi: „Vi ste jo torej prejeli in izpovedali, toda v mislih in v srcu jo morate imeti vedno pred očmi, ponavljati jo morate na svojih ležiščih, razmišljati o njej na trgih in je ne pozabljati med obroki: pa tudi kadar s telesom spite, morate bedeti v njej s srcem" (sv. Avguštin, *Sermo* 215,1). Prvotna Cerkev je zahtevala, da so se izpoved vere naučili na pamet (prim. *VV* 9), da so ohranili vero in se spominjali svojega položaja vernikov. To spominjanje (ricordare – ponovno iti v srce) ni omejeno na preteklost, ampak stopi v sedanjost, ko opredeli življenje in se odpre za prihodnost, razvijajoč se tako, kakor raste gorčično zrno (*Mt* 13,31). Vsebina izpovedi vere, ki je povzetek naše vere, tako postane zgodovina, postane življenje in se odpre *mirabilia Dei*, „čudovitim Božjim delom", ki jih Gospod še vedno vrši v nas.

Potem je vera milost, ki jo moramo sprejeti z resnično in globoko hvaležnostjo. Je odgovornost, ki nas vodi, da se je zavemo, da bi jo „poživili, prečistili, potrdili in izpovedovali" (Pavel VI., *Apostolska spodbuda. Ap. Petrum et Paulum Apostolos*, 1967). Če nočemo, da bi vera ugasnila in bi izgubili svojo sposobnost biti sol in luč v našem svetu (prim. *Mt* 5,13-16), jo moramo vedno na novo odkrivati (prim. *VV* 4) in živeti z veseljem, da bi jo mogli izpovedovati osebno in skupnostno, navznoter in navzven (prim. Pavel VI., *Apostolska spodbuda*, n.d.), ter jo obhajati v bogoslužju in v našem vsakdanjem življenju (prim. *VV* 8.9). Vera, ki mi je bila dana, mi je bila tudi zaupana, da bi jo ohranil in pomnožil. „S srcem namreč verujemo […], z usti pa izpovedujemo vero" (*Rim* 10,10). Sprejetje in odgovornost sta neločljiva.

Vera: sprejetje Kristusa in Cerkve

Če skušamo kolikor je le mogoče sintetizirati, mislim, da bi na vprašanje *kaj je vera?* odgovorili, da je *sprejetje*. Prisrčno sprejetje osebe, Kristusa, in veselo sprejetje vsebin, ki nam jih predlaga Cerkev v izpovedi vere in preko učiteljstva. Sprejetje osebe Jezusa Kristusa, ki je bistveno v življenju nekega vernika, vključuje osebno srečanje z Jezusom preko intenzivnega molitvenega življenja, bogatega zakramentalnega življenja in molitvenega branja Božje besede. Dobro se moramo zavedati dejstva, da na področju vere vse stavimo na srečanje z Jezusovo osebo. Brez tega srečanja bomo sprejeli neko idejo ali ideologijo, nikdar pa osebe ali načina življenja. Poleg tega sprejetje vsebine vere, ki nam jo predstavlja Cerkev, vsebuje spoznavanje teh vsebin in globoko razmišljanje o njih, kakor tudi pogled vere na samo Cerkev. Ne gre za to, da bi izpovedovali „svojo vero", ampak da vera Cerkve postane moja vera, ki se spreminja v ljubečo pokorščino (prim. *FOpom* 3,6) in v pristanek „razuma in volje temu, kar nam predlaga Cerkev" (prim. *VV* 9; *Dei Verbum* 5; *Dei Filius* III). Za svoje sprejemam povabilo zadnje sinode, naj poživimo svoje navdušenje za pripadnost Cerkvi (prim. *Instrumentum Laboris* 87). Samo iz tega navdušenja jo bomo lahko „popravili", kakor je storil Frančišek.

Vera po Frančišku

Pomembno je, da se kot manjši bratje in Frančiškovi privrženci na kratko zadržimo pri Frančiškovi poti vere in njenih izrazih. Če upoštevamo njegove Spise, zlahka odkrijemo, da je bila „Asižanova" vera predvsem teologalna vera z jasno trinitarično in kristocentrično strukturo (prim. *FOpom* 1; *FNPVod* 22,41-55; 23,11; *LM* 9,7). Za njegovo duhovno izkušnjo je značilen domač odnos s Trojico. Po drugi strani takoj pade v oči, da ima njegova vera cerkvenostno razsežnost, s čimer presega zgolj individualistično gledanje. Tako kot Cerkev nas tudi Frančišek uči „izpovedovati vero" z „verujemo" (prim. *VV* 9). V *Oporoki* izpove svojo „vero v cerkvah in v duhovnike" (prim. *FOp* 4-7). Ta „vera v cerkvah in v duhovnike" nas vodi k razumevanju drugega vidika, ki zasluži, da ga upoštevamo: bivanjske pomembnosti Cerkve v življenju Frančiškove vere; pomembnosti, ki ni posledica popolnosti njenih članov, zlasti hierarhije ali duhovnikov, ampak ker v njej lahko srečamo Kristusa. Bog govori Frančišku v Cerkvi in po njej tudi takrat, kadar „je v nevarnosti, da se podre" (prim. *2 Čel.* 10-11; *3 Tov* 13), kajti tudi takrat je v njej Kristus. Frančišek Cerkve, rimske Cerkve, o kateri govori, nikoli ne bo videl kot grožnje za življenje po evangeliju, čeprav je ta Cerkev lahko „ranjena" in „grešna". „In nočem v njih videti greha, ker prepoznam Božjega Sina v njih in oni so moji gospodarji" (*FOp* 9). Iz njegove vere v Kristusa, ki ga srečujemo v Cerkvi in ki gre skozi vero „v cerkvah in v duhovnike", razumemo, zakaj je Ubožec svoj način življenja, ki mu ga je razodel Najvišji (prim. *FOp* 14), izročil potrditvi Cerkve, in v Vodilu obljublja „pokorščino in spoštovanje gospodu papežu Honoriju in njegovim zakonito izvoljenim naslednikom ter rimski Cerkvi" (*FPVod* 1,2). V tej luči tudi zelo dobro razumemo, da je „katoliška vera" za svetega Frančiška eno od temeljnih meril za razločevanje kandidata (prim. *FPVod* 2,2), Cerkev pa merilo za pravo vero (prim. T. Matura, *Francesco parla di Dio*, Milano 1992).

Še predzadnja opomba. Na njegovi poti „evharistična skrivnost predstavlja za Frančiška srce življenja vere" (P. Martinelli, *Dammi fede diritta*, Porziuncola 2012), kakor se med mnogimi drugimi besedili kaže v prvem *Opominu*. Spričo te skrivnosti je potrebno aktivirati oči duha ali oči vere, izraz, ki ga srečamo že pri sv. Avguštinu, da bi se izognili gledanju po mesu in bi posledično „ne videli in ne verovali" (prim. *FOpom* 1,8) (prim. C. Vaiani, *Vedere e credere. L'esperienza cristiana di Francesco*, Milano 2000).

Končno se moramo spomniti, da je za Frančiška evharistična skrivnost notranje združena z Besedo, tako da eno presoja po isti logiki kot drugo, za katero zahteva „čaščenje" (prim. *FPRe* 34-37), ker moramo v njej počastiti „Gospoda" (prim. *FPRe* 36). Za besedami Frančišek „vidi" Besedo; v besedah posluša odrešenjsko Besedo Očeta, ki je v tistem trenutku prisoten (prim. *2 FPKr* 34).

Kot lahko vidimo, Frančiškova vera ni abstraktna. Danes se nam predstavlja kot priča vere: izpovedoval jo je ali jo razglašal; poveličeval jo je in jo izpričeval v svojem življenju, v okolju, ki nikakor ni bilo lahko. Kaj nam Frančišek govori kot pričevalec vere? Da se v tem, kar se nanaša na vero, od nas zahtevajo spremembe!

Zaključek

Dragi bratje in sestre, pogosto se govori, da so problem Cerkve „oddaljeni". Osebno mislim, da problem niso samo ti, ampak so problem lahko tudi „bližnji", kadar ostanejo na „Vratih vere", ne da bi stopili skoznje.

Leto, ki ga živimo, je nujno povabilo, naj prestopimo Vrata vere, naj se imamo za romarje v temi, naj se podamo na pot, da bomo srečali Njega, ki bi ga nikdar ne iskali, če nas on ne bi prvi prišel iskat (prim. sv. Avguštin, *Izpovedi* 13,1). Kot je zatrdil kardinal Martini, je vera vedno „proseča vere", kot je bila vera modrih, nikdar pa „vnaprej izdelana vera", kakršna je bila vera pismoukov (prim. *Mt* 2,1ss). Pavel od svojega učenca Timoteja zahteva, naj „si prizadeva za vero" (prim. *2 Tim* 2,22), in to z vztrajnostjo že od otroštva (prim. *2 Tim* 3,15). Sprejmimo to povabilo, kot bi bilo namenjeno vsakemu izmed nas in izkoristimo to *Leto* milosti, da se bomo „spomnili dragocenega daru vere" (*VV* 8).

Kristus je vstal!
Da, resnično je vstal!

Moji dragi bratje in sestre:
Veselo veliko noč! Srečno pot v tem letu vere!

Rim, 19. marca, na praznik sv. Jožefa, 2013.
Vaš brat, minister in služabnik

br. José Rodríguez Carballo, ofm
generalni minister

SEJA JKPMOFM

Zagreb, 28. januarja 2013.

V prostorih frančiškanskega provincialata Hrvaške frančiškanske province sv. Cirila in Metoda v Zagrebu na Kaptolu je bila 28. januarja 2013 seja JKPMOFM. Navzoči so bili vsi provincialni ministri in tajnik konference, sodeloval pa je tudi br. Ernest Siekierka, naš generalni definitor iz Rima.

Objavljamo najpomembnejše točke dela in sklepe.

1. Pozdrav in poročilo br. Ernesta Siekierke, generalnega definitorja

Br. Ernest se je zahvalil za povabilo in prenesel pozdrave generalnega ministra in generalnih definitorjev. Spomnil je na nekatere pomembne dogodke in srečanja, ki se pripravljajo na ravni konference in reda v letu 2013, ki lahko pomagajo, da bomo rasli v življenju svojega poklica in poslanstva.
Prvi izmed njih je *srečanje provincialnih ministrov in vseh definitorjev v naši konferenci, potem srečanje generalnega ministra z brati z začasnimi zaobljubami in njihovimi magistri*. V začetku marca je *seminar o novih oblikah evangelizacije*, na katerega so povabljeni predsedniki konferenc in tisti provincialni ministri, ki v svojih bratstvih že imajo nove oblike evangelizacije ali bi jih želeli začeti. Konec aprila in v začetku maja bo *Evropski kongres animatorjev PMOS* in naša konferenca je gostiteljica tega srečanja. V maju bo v Rimu *simpozij o zvestobi in vztrajnosti*, preverjanje razlogov za zapuščanje reda na osnovi raziskav v našem redu. V septembru 2013 bo srečanje provincialnih tajnikov za formacijo in študij, od 22. do 25. septembra pa bo srečanje naših slovanskih konferenc v Rami in Međugorju. Od 21. do 26. 10. 2013 bo v Rimu tudi skupščina UFME, Plenarni svet reda pa bo od 17. do 23. novembra v Kongresnem centru palotincev v Konstancinu blizu Varšave na Poljskem. V skladu z naročilom št. 45 generalnega kapitlja 2009 bo eno od vprašanj za razpravo in odločanje na Plenarnem svetu reda tudi število in način volitev generalnih definitorjev na generalnem kapitlju 2015. Generalni definitorij je za tajnika Plenarnega sveta imenoval br. Siniša Balajića iz province svetega Odrešenika v Splitu.
Spomnil je na nekatere pomembne sklepe, ki so bili sprejeti na srečanju generalnega ministra in generalnih definitorjev z našo konferenco (Split, september 2011). Čutil je potrebo, da nas spomni nanje in nas spodbudil h kratkemu preverjanju, kaj od tega je bilo uresničeno ali vsaj začeto. To smo tudi naredili in ugotovili, da se je veliko začelo, precej pa bo treba uresničiti.

2. Poročila za posamezna področja življenja in delovanja JKPMOFM

– ***Formacija in študij*** – Br. Joško Kodžoman, zastopnik konference za to področje, je poročal, da se jim ni uspelo sestati, delajo pa na oblikovanju Pravilnika za medprovincialno tajništvo in verjame, da bodo to naredili do naslednje seje v začetku marca v Samoboru.
On in br. Darko Tepert, medprovincialni tajnik za FS sta se srečala in naredila predlog programa in dnevnega reda za srečanje generalnega ministra z brati v začasnih zaobljubah.

– ***FSR in Frama*** – Br. Andrija Bilokapić, zastopnik konference za to področje je poročal, da še vedno niso naredili načrta Pravilnika. Za to je povprašal v Rimu in se pogovarjal z asistenti. Delati je treba previdno, saj gre za občutljivo vprašanje.
– ***PMOS*** – Br. Stane Zore, zastopnik konference za to področje je poročal, da je stopil v stik z br. Mijom Džolanom, medprovincialnim koordinatorjem animatorjev za PMOS. Naredili so načrt Pravilnika, ki ga je razdelil vsem navzočim.
– ***Misijoni in evangelizacija*** – Br, Lovro Gavran, zastopnik konference za to področje, je poročal, da so se srečali 14. in 15. oktobra 2012 v Sarajevu. Sodelovali so vsi provincialni tajniki. Naredili so načrt Pravilnika Tajništva in predstavili veliko predlogov, ki jih bo konferenca pregledala.
– ***Pastorala poklicev*** – Br. Željko Železnjak, zastopnik konference za to področje je poročal, da se redno srečujejo dvakrat letno. Spodbujajo sodelovanje s škofijskimi telesi. Pripravljajo gradiva za nedeljo Dobrega pastirja. Bratje to dobro sprejemajo in uporabljajo. Naredili so tudi načrt Pravilnika. Razmišljali so tudi o izdelavi triletnega načrta, ki pa ga bodo nadaljevali na rednih delovnih sestankih odgovornih za pastoralo poklicev. Pripravljajo se na pripravo konkretnih vprašanj za preverjanje motivov kandidatov, ki prihajajo k nam.

Br. Ivan Sesar, predsednik konference, se je vsem zahvalil in jih spodbudil, naj nadaljujejo z delom. Tisti, ki tega še niso naredili, naj čim prej pripravijo načrt pravilnika, da bi to lahko na naslednji seji potrdili. Prav tako naj naredijo dolgoročni načrt programa dela, kajti če tega ne bomo naredili do poletja, potem bomo ponovno čakali.

3. Srečanje provincialnih definitorjev v Međugorju, 18. – 20. 02. 2013.

Dogovorili smo se za okvirni program tega srečanja, br. Ivan Sesar in br. Nikola Vukoja pa sta zadolžena, da čim prej dodelata program in izdelata podroben dnevni red, da bi bili sodelujoči čim prej obveščeni. Vsi bodo tudi dobili zapisnik z zadnjega srečanja (januar 2011), da bi se lahko bolje pripravili na to srečanje in preveriti, kaj od njihovih predlogov je bilo uresničeno.

Br. Ernest je pohvalil konferenco za organiziranje srečanja provincialnih definitorjev, saj meni, da je to zelo pomembno za spodbujanje medprovincialnega sodelovanje in opogumil provincialne ministre, naj v tem vztrajajo.

4. Pregled in dopolnitev načrta srečanja generalnega ministra z brati z začasnimi zaobljubami (Samobor, 28. 02. – 02. 03. 2013.)

Br. Joško Kodžman, br. Darko Tepert in br. Frano Doljanin so se sestali in naredili predlog programa za srečanje generalnega ministra z našimi mladimi brati, ki bo kmalu v Samoboru. Provinciali so o tej točki razpravljali in na kraju naredili dokončen program in dnevni red srečanja.

Br. Joško Kodžoman in br. Darko Tepert se bosta z magistri dogovorila o vseh konkretnih stvareh, da bo srečanje čim bolje pripravljeno (animatorji liturgije, moderatorji, voditelji, liturgična besedila, skupna rekreacija in predstavljanje...). Takrat so bodo lahko dogovorili tudi o skupni pripravi za slovesne zaobljube, da bodo provincialni ministri na srečanju v Samoboru lahko sprejeli tudi ta program.

Br. Željko Železnjak je povedal, da hrvaška frančiškanska provinca prevzema stroške hrane in bivanja za vse sodelujoče.

5. Vprašanje delegata generalnega ministra za provinco sv. Hieronima (Zadar)

Br. Ernest je spomnil na srečanje generalnega definitorija z br. Andrijom Bilokapićem, provincialnim ministrom province sv. Hieronima. V Rimu čutijo potrebo, da bi jim nekdo pomagal pri reševanju vprašanja prihodnosti te province. Najbolj logično bi bilo, da bi bil to nekdo iz naše konference, saj bo on najbolje poznal celotno stanje. Nekateri provincialni ministri so poslali ime brata kot kandidata za to službo, izmed njih pa bo generalni definitorij imenoval enega ali dva. Gre za soodgovornost celotne konference, saj bo tudi naprej vključena v to reševanje. Delegat bo vse delal v sodelovanju s provinco, z generalnim definitorijem in s konferenco.

6. Medprovincialni tajnik za misijone in evangelizacijo

Na predlog medprovincialnega tajništva za misijone in evangelizacijo, ki ga je predstavil br. Lovro Gavran, so provincialni ministri soglasno izbrali br. Pero Vrebca, člana province Bosne Srebrene, za službo medprovincialnega tajnika za misijone in evangelizacijo za tri leta.

Odločeno je bilo, da bo naslednja seja konference v Samoboru med srečanjem z generalnim ministrom.

Na koncu se je br. Ivan Sesar, predsednik JKPMO-FM, vsem zahvalil, zlasti br. Ernestu, za sodelovanje in prispevek, ki so ga dali pri delu. Vse je spodbudil, da čim prej začnejo uresničevati sprejete obveznosti, da bi bila konferenca bila bolj učinkovita.

Br. Ivan je vsem bratom podaril novi Šematizem svoje province, br. Lovro je podaril Pastoralni dnevnik svoje province za leto 2013, br. Željko Železnjak pa pravkar natisnjeno knjigo p. Aleksa Benigarja „Lukov evangelij“.

Zahvalil se je tudi gostitelju br. Željku Železnjaku, ki nas je bratsko pogostil v svojem domu.

br. Nikola Vukoja, tajnik

II. srečanje provincialnih ministrov in provincialnih definitorjev JKPMOFM

Međugorje, 18. – 20. februarja 2013.

Na povabilo br. Ivana Sesara, predsednika JKPMOFM so se zbrali provincialni ministri, provincialni vikarji in definitorji s področja JKPMOFM. Sodelovali so vsi provincialni ministri, potem provincialni vikarji in provincialni definitorji.

18. februarja 2013.

Srečanje se je začelo z bratskim kosilom skupaj z brati iz Međugorja.
Ob 14: 30 se je začela duhovna obnova s premišljevanjem na temo „Vernikov obraz manjšega brata danes“. Sledilo je spokorno slavje s posamičnim obhajanjem zakramenta sprave. To je animiral br. Nikola Vukoja.
Ob 17. uri so bratje sodelovali na rednem molitvenem programu z ljudmi, nekateri provincialni ministri in definitorji pa so naprej molili posamezne desetke rožnega venca. Vsi so sodelovali v evharističnem slavju z ljudmi, ki mu je predsedoval br. Nikola Vukoja.

19. februarja 2013.

1. Uvod v delo in pregled predlogov zadnjega srečanja

Delovni dan se je začel z molitvijo hvalnic ob 7.30, potem pa nas je br. Ivan Sesar, predsednik JKPMOFM in moderator srečanja uvedel v vsebino in dinamiko dela. Sodelujoči so sprejeli predlagani dnevni red.
Br. Ivan je pozdravil brate in se jim zahvalil, da so našli čas tudi za to srečanje, ki je za nas pomembno, saj nam pomaga, da rastemo v zavesti pripadnosti enemu redu in v odgovornosti vseh nas za življenje in poslanstvo manjših bratov na našem področju. Obenem je to močna oblika medprovincialnega sodelovanja. Brate je prosil, naj v delu po skupinah skušajo biti zelo konkretni in stvarni. Formulirajo naj samo tiste predloge, ki so konkretni in uresničljivi.
Potem je br. Nikola Vukoja, tajnik JKPMOFM, osvežil spomin na predloge, ki so jih provincialni definitorji formulirali na I. srečanju provincialnih definitorja, 1. in 2. decembra 2011. Tudi on je povedal, da so takšna srečanja zaživela le v malo konferencah tako kot v naši, in to se splača nadaljevati, saj na ta način uresničujemo bratstvo in lažje iščemo način, kako naj danes v naših konkretnih razmerah živimo svojo karizmo in svoje evangelizacijsko poslanstvo.
Prebral je posamezne predloge in se pri vsakem ozrl na to, ali je in v kolikšni meri je uresničen.
V pogovoru smo se nekoliko dlje zadržali pri vprašanju solidarnosti z Zadarsko provinco. Najprej je br. Andrija Bilokapić, provincialni minister, na kratko predstavil, česa so se oni sami v tem smislu lotili. Iz generalne kurije je prišla zahteva, da se imenuje delegat generalnega ministra za provinco Sv. Hieronima (Zadar) iz naše konference. To je še v postopku, kmalu pa se bo pokazalo, kako se bo to uresničilo.

Nato je br. Ivan Sesar na kratko poročal, kako pri tem sodeluje konferenca. Rekel je, da je konferenca pripravljena pomagati, vendar skušamo najti novo pot in način, ki bo pomagal oživljanju province.
Dodal je, da medprovincialno sodelovanje na ravni konference kolikor toliko poteka na področju začetne formacije, na ravni trajne formacije pa šepamo. Oblikovan je bil tudi predlog, da se organizira formativno srečanje za gvardijane in ekonome s področja konference, vendar tega do sedaj nismo mogli uresničiti. O tem naj se pogovorijo v skupinah.
Nato so bile oblikovane delovne skupine, ki so imele nalogo razmišljati, razpravljati in oblikovati konkretne in uresničljive predloge, o katerih bomo razpravljali na skupščini.

2. Predavanje br. Velimirja Blaževića

Ob 14:30 je naš poznani pravnik, br, Velimir Blažević predaval na temo: *„Oblast in službe vodenja v redovnih ustanovah na splošno in posebno vodenje province v frančiškanskem redu“*. Postavljenih je bilo nekaj kratkih vprašanj, na katera je br. Velimir strokovno odgovoril, povedal pa je tudi, da je pripravil „Promptuarium“, ki lahko pomaga vsem v vodstvu.
Nadaljevalo se je delo po skupinah, sodelujoči pa so zopet sodelovali pri rednem molitvenem programu z ljudmi in pri evharističnem slavju, ki mu je predsedoval br. Andrija Bilokapić, provincialni minister province Sv. Hieronima (Zadar).

20. februarja 2013.

Delo se je začelo z molitvijo hvalnic ob 8.30, zatem pa je bilo poročilo po skupinah. Tukaj navajamo najpomembnejše predloge, ki so bili predstavljeni skupščini

a) Poročilo 1. skupine: Koordinator: br. Marijan Karaula, zapisnikar: br. Miroslav Tandarić

1. Pripravljeni smo dejavno sodelovati z delegatom za Zadarsko provinco, ki ga bo določil generalni definitorij, vendar mora Zadarska provinca ostajati še naprej.
2. Nujno je potrebno še letos organizirati formativno srečanje za gvardijane in ekonome na ravni JKPMOFM. Zaradi velikega števila bratov je potrebno razmišljati, da to poteka vsaj v dveh turnusih.
3. Srečanje provincialnih definitorjev bi bilo potrebno pripraviti vsakokrat v drugi provinci. Predlagajo, da se program pripravi v dveh dneh.
4. Predvideti možnost, da zaradi boljšega poznavanja bratov iz drugih provinc lahko bratje določen čas preživijo v nekem samostanu druge province. To se lahko pojmuje kot ena od oblik „moratorija“.
5. Za boljše spoznavanje se lahko organizirajo tudi študijska potovanja bratov v druge province.

b) Poročilo 2. skupine: Koordinator: br. Iko Skoko, zapisnikar: br. Zoran Bibić

1. Predlagamo, da srečanja provincialnih ministrov in definitorjev ob duhovni in tematski razsežnosti obogati tudi informativna vsebina. Provincialni ministri lahko na kratko, v desetih minutah, predstavijo vsak svojo provinco: značilnosti, delo, težave.
2. Predlagamo, da je vsako leto druga provinca gostiteljica takih srečanj.
3. Predlagamo, da se v provincialna glasila uvrsti rubrika „Novice iz konference“. V ta namen bi morali zadolžiti tajnika konference, da ob sodelovanju provincialnih tajnikov na nekaj streneh pripravi najpomembnejše novice, ki bi jih objavili v omenjeni rubriki.
4. Predlagamo, da se čim prej organizira formativno srečanje za gvardijane in ekonome in da se taka srečanja organizirajo enkrat v treh letih.
5. Predlagamo, da se letne duhovne vaje na ravni konference organizirajo tudi v Assisiju. Za moderatorja takšnih duhovnih vaj predlagamo br. Marinka Pejića.
6. Zaenkrat nobena provinca ni sposobna sama ustanoviti samotišče, čeprav zanimanje obstaja v več provincah. Predlagamo, da se samotišče ustanovi na medprovincialni ravni, po možnosti v eni od hiš province Sv. Hieronima.
7. Predlagamo, da se se še naprej dela na ustanavljanju inštituta ali centra za frančiškanstvo. Eden od pomembnih ciljev tega inštituta bi moral biti usmerjen k spoznavanju in poglabljanju nove evangelizacije na frančiškanski način, in sicer kot odgovor na vse večje širjenje potrebe po evangelizaciji.
8. Predlagamo, da konferenca še naprej podpira misijonske projekte in misijonskega duha reda.

c) Poročilo 3. skupine: Koordinator: br. Stipe Nosić, zapisnikar: br. Milan Krišto

1. Predlagamo, se da se čim prej organizira formativno srečanje za gvardijane in ekonome. Morda bi lahko mislili tudi na to, da bi bilo srečanje tudi za samostanske vikarje, saj naj bi te službe ne bile vedno povsem jasno določene. Postavilo se je tudi vprašanje, če ne bi bilo bolje, da se služba gvardijana in župnika v posameznih primerih združi v isti osebi.
2. Postavilo se je vprašanje novih oblik evangelizacije in dela v pastorali duhovnih poklicev. Poudarjena je bila pomembnost

osebnega srečanja, pa tudi potreba, da stopimo iz svojih zaprtih majhnih gotovosti, da bi mogli biti blizu majhnemu človeku. Potrebno je začeti z več skupnimi programi za pastoralno poklicev in določiti konkretne ljudi, ki se bodo s tem ukvarjali.

3. Potrebno je razmišljati in iskati načine, kako bi naše samostane odprli mladim, ki bi želeli od blizu doživeti frančiškansko življenje.
4. Ponovno spodbujanje ljudskih misijonov in duhovnih obnov po naših župnijah.
5. Strinjali smo se, da bi tudi na ravni medijev lahko več naredili na medprovincialni ravni.
6. Podpiramo pripravljenost za solidarnost z brati Zadarske province. Žal nismo mogli ponuditi konkretne vizije, zato smo se zadržali zgolj na osebnih predvidevanjih.
7. Ponovno smo se ozrli na novo evangelizacijo in na združevanje naporov pri iskanju načina, kako bi pritegnili mlade ljudi in jim postali bolj dostopni. Navdihujemo in učimo se lahko iz izkustva bratov v Međugorju.

* * * * * * * * *

Sodelujoči so upoštevali vse te predloge in po razpravi je bilo sprejetih **nekaj konkretnih skupnih predlogov**, ki so jih v svojih poročilih izpostavile v glavnem vse skupine, in kateri se lahko in se morajo uresničiti na ravni konference. Predlogi so naslovljeni na JKPMOFM in provincialne definitorje naše konference.

1. Formativno srečanje za gvardijane in ekonome

Vsi čutijo potrebo takšne formacije za brate, ki se jim zaupajo te težke in odgovorne dolžnosti, zato je bilo odločeno, da se takšno srečanje organizira čim prej in čim bolje. Glede na to, da to zadeva okoli 140 naših bratov, smo se odločili, da se to pripravi v dveh turnusih in na dveh krajih in sicer kot enodnevno delovno srečanje.

Prvo bo v Sarajevu, 4. septembra 2013, drugo pa v Samoboru 11. septembra 2013.

Glavna tema: Pooblastila in dolžnosti gvardijana in ekonoma bratstva in njun odnos.

Dinamiko priprave, vsebino in strokovnjake, ki bodo to animirali, kakor tudi samo organizacijo zaupamo Medprovincialnemu tajništvu formacijo in študije.

2. III. srečanje provincialnih ministrov in provincialnih definitorjev JKPMOFM

Da bi nadaljevali z močnejšim medprovincialnim sodelovanjem, so vsi sodelujoči predlagali, da se nadaljujejo srečanja provincialnih definitorjev, in to vsako leto.

Naslednje srečanje bo v frančiškanskem samostanu na Košljunu. Predlagano je bilo, da bi bilo srečanje v maju 2014, br. Andrija pa bo preveril, ali je samostan na voljo in kdaj lahko sprejme sodelujoče. To bo javil Medprovincialnemu tajništvu za formacijo in študij, ki bo potem v dogovoru s konferenco pripravilo dnevni red.

3. Za letos so vsi provinciali poslali obvestilo o času in kraju **duhovnih vaj** v svoji provinci in opozorili, na katerih je prostora tudi za brate iz drugih provinc. S to prakso moramo nadaljevati.

Poleg tega bodo bratom ponujene tudi duhovne vaje v Assisiju. Br. Iko Skoko in br. Marinko Pejić bosta naredila program in ga ponudila bratom iz cele konference, ki bi se za to zanimali. Dobro je, da imamo tudi to ponudbo.

4. Predlagamo, da se na ravni JKPMOFM imenuje **odbor za izdajateljstvo in medijsko dejavnost.** To sta sprejela br. Miran Špelič in br. Janko Ćuro, ki bosta to natančneje formulirala in poslala konferenci.

5. Predlagamo možnost bivanja, življenja in delovanja v bratstvih drugih provinc. To bi lahko vzeli kot svojevrstni **moratorium**. To je bilo že doslej mogoče za tiste, ki to želijo in morejo. Ob tem je bila omenjena konkretna možnost in potrebnost takšnega izkustva. Hercegovska provinca in bratje iz Međugorja vabijo in prosijo vse brate, ki želijo priti v Međugorje in nekaj časa preživeti v molitvi, meditaciji in v pomoči pri obhajanju zakramenta sprave – dobrodošli so. Tudi to bi bil odličen način medprovincialnega sodelovanja.

Rečeno je bilo, da je dobro imeti pred očmi tudi vse druge predloge, ki so se oblikovali v skupinah, kakor tudi predloge s prejšnjega srečanja, **teh pet pa se zdi zelo konkretnih in uresničljivih.**

Na koncu se je br. Ivan Sesar, predsednik konference, vsem zahvalil za sodelovanje in zaželel, da bi bilo to srečanje blagoslovljen korak na poti medprovincialnega sodelovanja.

Vsem je podaril nedavno tiskani *Šematizam Hercegovačke provincije*, bratje iz Bosne Srebrene pa so vsem podarili *Pastoralni dnevnik 2013* in dve knjige bratov iz njihove province: M. Semren: *Življenje pred Bogom živim* in L. Marković: *Treći sukob ili susret islama i kršćanske civilizacije. (Europski islam ili islamska Europa).*

Delo se je končalo z obhajanjem zahvalne svete maše ob 11.00 v župnijski cerkvi v Međugorju, vodil pa jo je br. Ivan Sesar.

Bratje iz Međugorja so nas pogostili s kosilom v svoji obednici, za kar se jim prisrčno zahvaljujemo. Obogateni z izkustvom Međugorja in z bratsko velikodušnostjo ter veselo gostoljubnostjo naših gostiteljev, so se bratje, hvaležni Bogi in drug drugemu, podali v svoje province.

br. Nikola Vukoja, tajnik JKPMOFM

Pismo provincialnega ministra za Veliko noč

Srečanje omogoči srečanje

„Pojdi k mojim bratom...“ (Jn 20,17).

Bratje so bili za zapahi. Ne samo za zapahi vrat v dvorani zadnje večerje. Ti so bili še najmanj trdni in nepremakljivi. Otroška roka bi jih brez posebnega napora lahko odrinila in na široko odprla vrata v svet. Ne, njihovi zapahi niso bili ne iz lesa ne iz kovine. Ne tesar in ne kovač jih nista naredila. Bili so veliko trši in obstojnejši od vsake snovi. Ni jih moglo obdelovati ne dleto ne kladivo. Njihove zapahe je izoblikovala človekova zagledanost v samega sebe in v ta svet in posledično strah pred trpljenjem. Zlasti pred najhujšim, česar se boji človek, pred smrtjo.

Nastajati so začeli v Galileji, v okolici Cezareje Filipove. Tam jim je njihov Učitelj nekoč zastavil vprašanje: „Kaj pa vi pravite, kdo sem?“ Kakor vedno je tudi tokrat Simon, ki ga je Učitelj poimenoval Peter, povzel besedo in rekel: „Ti si Kristus, Sin živega Boga“ (prim. Mt 16,13-16).

Razodetju Njegovega Božjega sinovstva je sledilo drugo razodetje, veliko težje sprejemljivo. Če je bilo v prvem polno luči, jih je drugo zagrnilo v mrakoben vonj mrtvaških prtov. „Sin človekov mora veliko trpeti, biti izročen v roke velikih duhovnikov in pismoukov in biti umorjen in tretji dan vstati“ (prim. Mt 16,21). Sin živega Boga zveni čisto drugače kot veliko trpeti in biti umorjen. Ob teh napovedih zadnje niti niso slišali. Tretji dan vstati je padlo mimo njihovih ušes in njihove zavesti za dolga leta. Vse dokler se to ni zgodilo.

Ko je ob tej izjavi Simon, Jonov sin, ki ga je On poimenoval Peter, hotel stvari vzeti v svoje roke, je začel nastajati zapah. „To se ti nikakor ne sme zgoditi“ (Mt 16,22). Peter je takrat hotel prevzeti nadzor nad Odrešenikom in njegovimi dejanji. Hotel mu je predpisati in načrtovati, kako naj živi svoje odrešenjsko poslanstvo. Razumljivo. Hoditi za Božjim sinom je nekaj čisto drugega, nekaj popolnoma drugačnega kot hoditi za nekom, ki se je napotil v trpljenje in nasilno smrt. Božji Sin človeka navdihuje in mu dviga samozavest. Ob njem tudi v samem sebi začuti nekaj nezemeljskega, nekaj nadzemeljskega, božanskega. Tudi njega obsije nekaj luči, ki žari iz Božjega Sina. V luči, ki sije iz Njega, tudi človek postane svetlejši. Od trpljenja in smrti pa bežimo. Seveda. Ustvarjeni smo bili za življenje. Smrt je prišla šele potem, ko smo se odpovedali Življenju, ko smo zdvomili nad Njegovo ljubeznijo in bolj verjeli skušnjavi kakor Besedi. Kakor nosimo v sebi neizbrisen genetski zapis ustvarjenosti za življenje, tako v nas ne neha odzvanjati spomin, da nam je zavrnitev Besede zaprla raj.

Ta občutek obsijanosti se je krepil. Postajal je vedno močnejši. Kako se je širilo srce v trenutkih, ko je Učitelj ozdravljal, ko je nasičeval množice. Še bolj, ko je obujal od mrtvih. Množice so ga strme občudovale. „Kaj takega še nikoli nismo videli“ (Mr 2,12). Učenci so bili ob njem. Nemogoče je bilo, da bi Učitelj delal čudeže, učenci pa bi ostali neopaženi. Toda te opaženosti se niso branili. Nasprotno. Želeli bi se je še več. On pa je vedno znova v najbolj neprimernem trenutku rekel: gremo drugam. Še drugim mestom moram oznaniti veselo novico (prim. Lk 4,43).

Foto: Sukriti (Deviantart)

Zapah je takrat postal še bolj oblikovan. V njih je bila neprestana želja, da bi obdržali trenutek. Radi bi se sončili v soju slave, ki je zažarela nad njimi, On pa jih je vodil proč. Proč od slave. Proč od ljudi, ki so ga hoteli postaviti za kralja. Vabil jih je v vasi in mesta, ki ga še ne poznajo. Oditi od tam, kjer bi rad ostal – v človeku se vse upre. In On jih je vodil na vedno nova pota, v vedno nova mesta. Še šotor je bil preveč trden, kaj šele gradovi, ki so si jih sezidali iz svojih sanj. Zapah je postajal trdnejši.

Biti v njegovi družbi je postajalo vedno bolj obetavno. Bolj ko je bil On prepoznaven in iskan, bolj so postajali prepoznavni tudi njegovi učenci. Začutili so, da je napočil trenutek, ko bi to prepoznavnost formalizirali, jo na neki način sistematizirali: „Daj nama, da bova sedela v tvoji slavi, eden na tvoji desnici in eden na tvoji levici“ (Mr 10,37). Morda je v tem trenutku zapah postal najmočnejši. Biti z Njim ni bilo nič več milostno dogajanje, absolutno zastonjski dar Božjega učlovečenja. Dar so hoteli institucionalizirati, ga spremeniti v ustanovo odličnih mest v Kraljestvu, v katerega bi vstopili samo zaradi pravic in sijaja, ki so si jih obetali. O obveznostih sploh niso razmišljali – v opojnosti pričakovanja jih nekako ni bilo. Bližino z njim so hoteli spremeniti

v karierni dosežek. V tistem trenutku se je zapah na vratih njihove svobode zaskočil. Sami ga niso mogli odpreti.

Ko je prvič slišala govoriti o Njem, ji je misel prešinila nejevolja in ji zmračila obraz. Še en pridigar. Cele trume se jih sprehaja po svetu in deli svojo modrost vsakomur, ki jim je pripravljen za nekaj trenutkov ponuditi ušesa. Ljudje, ki znajo lepo govoriti, vendar ob njihovem govorjenju srce postane težko in prihodnost temna, pa čeprav prepričujejo, da poznajo pot in da so jo pripravljeni pokazati. Njihove besede so ostajale pritlehne, ker so bile njihove duše zapletene v podrast vsakdanje človeške majhnosti, tekmovalnosti, zavisti. Ni jim uspelo, da bi se dvignile nad gonjo vseh proti vsem in nikoli niso v meditativnih bližinah in srečanjih zaplavale nad vrhovi prostranih obzorij in v prostorjih neomejenega Sonca.

Ob govorici o Njem se je v njej prebudila pretekla izkušnja – ne ena, cela vrsta jih je bilo – ko so pridigarjeva usta govorila besede obsodbe, njegove oči pa so sijale od poželenja. Brez posebnega premišljevanja ga je umestila med tiste, ki so ji prizadejali bolečino, jo iskali in jo poniževali. Rana na njenem dostojanstvu in skelenje njene vesti sta tudi brez Njega dovolj velika. Vseh sedem demonov v njeni duši si je ob tem oddahnilo (prim. Lk 8,2). V svojem angelskem spoznanju so vedeli, da je njihovo bivanje v človeku varno, dokler se človek ne sreča s Sinom človekovim, ki je prišel, da bi ljudje imeli življenje in ga imeli v izobilju (Jn 10,10). Koščck njenega srca pa je vseeno klical po srečanju z Njim. Dovolj ji je bilo vloge, ki so ji jo v življenju odredili drugi in ji prepovedali, da bi svoj del na kakršen koli način spremenila. Že davno se je naveličala mesta, na katero so jo postavili drugi, pa ji niso dovolili, da bi odšla drugam. Da bi zaživela svojo svobodo. Potrebovali so jo, da so se ob njej lahko imeli za poštene, spoštovanja vredne, častitljive člane shodnice in vaške skupnosti.

Ko jo je poiskal, da bi ji podaril svobodo, je zaman pričakovala nevihto iz Njegovih ust. Prevečkrat je že to doživela, da bi jo moglo ponovno prizadeti. Svojo človeškost je zaprla dovolj globoko, da ji takšne povodnji niso mogle več priti do živega. A Njegova beseda je bila drugačna. Ko je spregovoril, je začutila, da ji vrača dostojanstvo, da ji vrača življenje. Začutila je, da jo spoštuje, čeprav ni niti z besedico zmanjšal njene odgovornosti. Pred njo se je začela odpirati pot. Srečanje z Njim ji je podarilo prihodnost, za katero je bila prepričana, da je nima več.

Čisto drugačna pa je bila Njegova beseda, ko je nagovoril demone v njej. Kakor bi Stvarnik na začetku stvarjenja ponovno izgovarjal „Bodi svetloba“ (1 Mz 1,3), je iz niča zasijala luč, ki je premagala temo obsedenosti. Bila je drugačna od vseh luči, ki so jih do takrat spoznale njene oči. Bila je bila topla, ljubeča. Prinašala je življenje. Ne, ni bil pridigar, kakor toliki drugi. V njegovih besedah je zvenelo življenje, večno življenje (prim. Jn 6,68). Ozrla se je v Njegove oči. V njih je zagledala sebe, zagledala je Marijo, kakršno je nosila v svojem najglobljem hrepenenju.

Zaradi tega pogleda je odšla za Njim. Hodila je po cestah Galileje, Samarije in Judeje. Skozi dneve in noči, pod oblačnim in jasnim nebom. Za Njim ni hodila, da bi se sončila v njegovi luči, za Njim je hodila, da bi smela biti v njegovi senci.

Zato se ji korak ni ustavil, ko je pot začela zavijati navkreber in je postajala vedno bolj strma. Ni se ustavila, ko so ga zvezali in okronali s trnjem in prebičali do kosti in popljuvali iz prezira. Ni se ustavila, ko so mu naložili križ in ga odvedli na kraj Lobanje. Nikoli mu ni obljubljala, da bi bila z njim pripravljena iti tudi v ječo in smrt (prim. Lk 22,23), vendar bi brez pomišljanja odšla za njim tudi tja, v ječo in smrt. Ker v smrt ni mogla za njim, vsaj takrat še ne, je ostajala pod križem, priča njegovega umiranja in njegove odpuščajoče molitve. In priča zadnje izročitve: „V tvoje roke izročam svojega duha“ (Lk 23,46).

Ker ljubezen ne more nehati biti ljubezen, je v jutru tretjega dne pri grobu. V solzah in spominih – in ljubezni. „Marija.“ „Rabuni.“ „Pojdi k mojim bratom in jim povej: Odhajam gor k svojemu Očetu in vašemu Očetu, k svojemu Bogu in vašemu Bogu“ (prim. Jn 20,11-17).

Grob ni več pomemben, saj je nehal biti grob. V grobovih trohnijo trupla, njen Rabuni pa živi. Njegova beseda je še vedno sveta in polna življenja, ki ga mora iz svojega srečanja z Njim ponesti drugim. „Marija Magdalena je odšla in učencem sporočila: Gospoda sem videla“ (Jn 20,18). In s tem sporočilom je sprostila zapah na njihovih vratih.

Dragi bratje, v svoji krščanski in frančiškanski hoji za Jezusom smo vedno povabljeni, da kot Magdalena ostajamo v Jezusovi senci, da bi mogli biti nosilci njegove luči. Oče Frančišek je hodil za ubogim in križanim in s tem v svet prinesel „novega“ Jezusa Kristusa in toliko ljudi odvedel na nova pota za Jezusom Kristusom. Tako pri Magdaleni kot pri svetem Frančišku pa se je vse začelo z osebnim srečanjem. Vsaka evangelizacija in zato tudi nova evangelizacija se začne z osebnim srečanjem z živim Jezusom Kristusom in Očetom v Svetem Duhu.

Blagoslovljeno veliko noč, bratje!

p. Stane Zore

Št.: 12/2013 BREZJE, 15. JANUAR 2013

Zapisnik 18. redne seje provincialnega definitorija

Seje so se udeležili provincialni minister, provincialni vikar, vsi definitorji in tajnik province.

I. Sprejem zapisnika prejšnje seje

Zapisnik je bil sprejet.

II. Gospodarska vprašanja

Pri tej točki je bil poleg provincialni ekonom p. Marjan Čuk.

Brezje
To točko smo imeli v dvorani, kjer so nam brezjanski gvardijan p. Silvin Krajnc, pomočnik ekonoma p. Bogdan Rus in samostanski vikar p. Leopold Grčar predstavili projekt prenove ogrevanja. Sledil je razgovor o podanem projektu.

Maribor
Pri tej točki se je pridružil mariborski ekonom p. Tomaž Hočevar. Obravnavali so stanje posojil MB samostanu s strani raznih provincialnih ustanov.
V MB želijo kupiti tudi parcelo ob parkiriščih na dvorišču. S tem bi se sprostilo dvorišče, na katerem parkirajo bratje, študentje v študentskem domu in drugi obiskovalci samostana. Po pozitivnem mnenju SGZ, so definitorji odobrili nakup.

Dom Matere Romane
Organizacija *Servants*, ki se ukvarja z nastanjanjem ljudi z nizkimi dohodki, ki jim sicer grozi brezdomstvo, bi bila pripravljena sprejeti dom v celoti v najem in skrbeti tudi za njegovo vzdrževanje. Naselili bi 24 ljudi, najemnino pa plačevali verskemu centru.
Tovrstna rešitev je dobra, saj se tako nadaljuje karitativna dejavnost, hiša ni prazna, verski center pa dobiva tudi določena sredstva za delovanje.

Provincialni ekonom je zapustil sejo.

III. Dopisi bratov

Provincialni definitorij je obravnaval dopise, ki so jih poslali posamezni bratje in ustrezno odgovoril nanje.

Prihodnja seja bo v torek 12.2.2013 ob 9^{00} na Viču. Sejo smo sklenili z molitvijo ob 12^{57} uri in se zbrali k bratskemu kosilu, za katerega se brezjanskemu bratstvu iskreno zahvaljujemo.

br. Janez Papa
tajnik province

Zapisnik 19. redne seje provincialnega definitorija

Seje so se udeležili provincialni minister, provincialni vikar, vsi definitorji in tajnik province. Zaradi snežnih razmer je bil zadržan p. Nikolaj Žvokelj.

I. Sprejem zapisnika prejšnje seje
Zapisnik je bil sprejet.

II. Provincialni kapitelj (Nazarje, 1.-4. april 2013)
Večino definitorialne seje smo namenili razpravi o prihodnjem provincialnem kapitlju. Predvsem o temah, o katerih naj bi razpravljali na kapitlju in so pomembne za življenje province. Potrebno je, da kapitelj bolj zaživi v življenju in delu province.
Izpostavili smo sledeče teme: vizija province, poklici, formacija, pastoralna usmerjenost province.
Spomnili smo na študijski dan, ko sta prof. Vinko Potočnik in p. Edi izpostavila vprašanje upanja in na drugi strani apatičnost ali celo defetizem, v katerem se lahko znajdemo v objokovanju svoje nemoči. Potrebna je dialoškost.
Izoblikovalo se je mnenje, da je treba pomagati posameznim strukturam, da opravljajo svojo službo in vršijo svoje poslanstvo.
Poleg ostalega, kar bodo morebiti še predlagali bratje, bomo morali na kapitlju obravnavati temo o ostarelih in bolnih bratih.
Osnovali smo komisijo za oblikovanje dnevnega reda kapitlja in službe na kapitlju. V komisiji naj bodo: p. Stane, br. Miran, p. Pepi, br. Janez.

Do 10. marca 2013 je treba oddati poročila o delu (voditelji provincialnih teles in ustanov).

III. 500-letnica province (dogajanje in dogodki)
Na Trsatu pripravljajo simpozij, ravno tako bo simpozij tudi v Ljubljani. **Simpozij** bi bil v Centru v atriju ali v dvorani. Pri nas bi bile zgodovinske, umetniške, pridigarske teme, … rokopisni fond. Pripravlja se **prepis Fajdigove kronike**, ki je v izvirniku rokopis v latinščini in nemščini (gotici). Morda bi bilo boljše, da prof. Škofljanec napiše še manjkajoči del **zgodovine province**, ki bi jo potem v celoti izdali ob tej priložnosti.
Provincialni minister je predstavil predlog br. Andraža Arka, da bi pripravili nekakšen **dokumentarni film** *(road movie)*, ki bi ga lahko ponudili ob različnih priložnostih, ne samo ob tem praznovanju, saj bi bil zasnovan dovolj široko.
Nanizali smo še nekaj predlogov glede praznovanja 500-letnice province:

- Lahko bi **poromali** v samostane, ki so nekdaj pripadali provinci.
- Ponatis **vrečk** z našimi samostani.
- Uradna **znamka** ob 500-letnici province.
- Ob 500-letnici bi lahko naredili nekakšen **zahvalni dan** za teh 500 let.
- **Koncert** Sattnerjevega oratorija.
- **Razstava**

IV. Dopisi bratov

- P. Robert Bahčič bo 8. marca zagovarjal doktorsko disertacijo o p. Benigarju.

V. Razno

- Odhod definitorjev v Medžugorje na srečanje vseh definitorijev naše konference bo v ponedeljek, 18.2.2013 ob 5. uri zjutraj.

Prihodnja seja bo v torek 19.3.2013 ob 9^{00} v Centru.
Sejo smo sklenili z molitvijo ob 12^{22} uri in se zbrali k bratskemu kosilu, za katerega se viškemu bratstvu iskreno zahvaljujemo.

br. Janez Papa
tajnik province

STATISTIKA 2012

samostan župnija	prebivalcev	krščenih	nedeljnikov	krsti (vsi)	poroke	pogrebi	obhajila	bolniki		prvoobhajanci	birmanci	katehumeni			kateheza					ministranti
								obhajila	maziljeni			krščeni	birmani	obhajilo	predšolski	osnovna šola	skupin OSV	mladi	študentje	
Koper			90	0	0	0	12000	10	3	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	3
Strunjan																				
Kostanjevica	6500	?	450	17	4	30	40000	3600	185	12	0	0	0	0	10	136	14	7	0	18
Sveta Gora																				
Brezje																				
Mošnje	1820	1710	86	16	3	6	3650	42	4	6	22	0	0	0	0	72	8	0	0	0
Kamnik				0	1	3	34800	3939	25	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	14
LJ-Bežigrad	14000	9000	711	26	4	83	42000	826	81	14	0	2	2	2	0	182	17	12	8	29
LJ-Center	3000	2000	1783	68	19	25	127350	1842	96	28	30	23	28	41	27	289	18	31	190	25
LJ-Šiška	14991	?	721	30	7	66	49500	152	57	10	15	0	1	0	7	162	16	7	6	26
LJ-Vič																				
Nova Štifta					17		12500	67	1											10
Novo mesto	10000	5000	1379	90	10	49	78900	2371	542	42	49	2	5	4	0	391	21	25	12	65
Nazarje																				
Maribor	5500	3000	798	25	3	74	59370	220	176	16	16	3	3	3	28	28	4	3	24	13
Sveta Trojica	2250	2200	450	20	5	14	21400	256	38	22	38	0	0	0	0	170	9	5	0	13
Melbourne																				
Sydney	5000	?	398	7	3	22	13222	48	17	1	0	0	0	0	0	1	0	0	0	13
Lemont																				
SKUPAJ	63061	22910	6866	299	76	372	494692	13373	1225	151	170	30	39	50	72	1431	107	90	240	229

samostan župnija	pevski zbor			FSR	biblična skupina	Karitas	ŽPS		zakonci		Ostale skupine
	otroški	mladinski	odrasli				člani	št. sej	skupine	pari	
Koper	0	0	0	20	16	0	0	0	0	0	Molitvena skupina: 16
Strunjan											
Kostanjevica	15	15	28	12	12	8	18	4	0	0	Šola kitare, binkoštna dvorana, Frančiškovi otroci, skupina katehistinj, animatorji
Sveta Gora											
Brezje											
Mošnje	12	0	10	0	0	0	14	3	0	0	
Kamnik			44	16	13	0	0	0	0	0	87 skavtov
LJ-Bežigrad	25	10	25	0	15	10	21	10	3	18	Molitvena skupina v cerkvi 5, Fran. otroci 11, dramska sk. 10, anim. oratorija 20, Prenova v duhu 18, skavti 3, nota bene 10
LJ-Center	35	63	65	45	88	18	27	10		36	MPP, Emavs, Teokafe, Skupina za razporočene, Zakonci v krizi, Zasvojeni, Pravna pomoč, Šola za starše, FO, animatorji, ex-katehumeni, Prenova v Duhu, Šola za zakon, Skupina za ostarele
LJ-Šiška	7	25	24	15	7	12	31	10	7	34	Verouk za odrasle, FŠD, Prenova v Duhu, molitvena skupina
LJ-Vič											
Nova Štifta	25	10	25	8	0	0	0	0	0	0	Pritrkovalci: 12, duhovne vaje : 28, jasličarji: 9, bralci: 7, glasbena delavnica 4, molitvena skupina:13, knjižničar: 2
Novo mesto	35	10	20	14	21	18	28	10	3	19	Frančiškanski komorni zbor (25), Vera in Luč (50), Klepet ob kavici (11), Ročna dela (10), Prenova v Duhu (22), Zakonska molitvena (14), Rožni venec (12), Slomškovo bralno priznanje (8)
Nazarje											
Maribor	12	0	14	23	11	5	21	11	0	0	Molitvena, Musica, FRAMA, Frančiškovi otroci, Studenstka, Karitas, Verouk za odrasle, Bratsvo Sv. Cirila in Metoda, Luadamus (94 + 50) = 144
Sveta Trojica	25	0	40	26	8	3	27	9	0	0	Frančiškovi otroci: 10, Animatorji: 8
Melbourne											
Sydney	0	6	15	4	0	0	11	3	0	0	CP zbor Wollongong: 10, CP zbor Canberra: 14, Igralska družina Merrylands: 15, Tečaj slovenščine za odrasle: 2
Lemont											
SKUPAJ	191	139	310	183	191	74	198	70	13	107	

Srečanje z generalnim ministrom v Samoboru

Na Hrvaškem v Samoboru je od 28. februarja do 2. marca potekalo srečanje generalnega ministra z brati z začasnimi zaobljubami iz južnoslovanske konference. Poleg njih so se srečanja udeležili tudi njihovi magistri, magistri novincev in vseh šest provincialov. Z generalnim ministrom so prispeli še generalni definitor p. Ernest, generalni tajnik za formacijo p. Vidal in njegov namestnik p. Sergiusz. Iz Slovenije smo se srečanja udeležili: p. provincial, p. Pepi, p. Zdravko in vsi štirje začasno zaobljubljeni bratje. Vseh udeležencev srečanja je bilo čez 90. Naslov našega tridnevnega srečanja je bil: *„Frančiškanska formacija v svetu – izziv našega časa.“* Na to temo so tudi potekala vsa predavanja, pogovori in okrogle mize. Predavatelji so nam pod različnimi vidiki predstavljali našo začetno formacijo ter nas tudi spodbujali k trajni formaciji, ki traja celo življenje. Osrednje mesto je seveda imela beseda generalnega ministra, ki nas je spodbujal in navduševal z njemu lastno gorečnostjo, zavzetostjo in skrbjo, ko gre za mlade brate z začasnimi obljubami. Spodbujal nas je k radikalni hoji za Gospodom v duhu sv. Frančiška. Dal nam je tudi možnost, da smo sami lahko postavljali vprašanja, dajali predloge in tako skupaj iskali rešitve in poti za naprej. Res se je čutilo, da je bil med nami kot naš oče in brat, ki mu ni vseeno za nas. Izmed vseh lepih in zelo koristnih spodbud, ki jih je izpostavil, velja še posebej omeniti tisto o medsebojnem dialogu in pogovoru. Zelo je poudaril, da je potrebno še več pogovorov med začasno zaobljubljenimi brati in magistrom, ter tudi s provincialom. Ugotavljali smo namreč, da je velikokrat največji razlog za krizo ali odhod bratov prav ta, da ni medsebojnega pogovora in dialoga. Tudi vsi navzoči bratje so prišli skupaj z generalom do zaključka, da je tega bilo do sedaj zdaleč premalo. Drugo kar bi bilo potrebno v tem kontekstu še posebej izpostaviti je svarilo pred povprečnostjo s katero se zadovoljijo mnogi bratje, tako v začetni formaciji kakor tudi pozneje po slovesnih zaobljubah.

Poleg generala so svoje poglede na formacijo bratov predstavili še generalni definitor, tajnik za formacijo in njegov pomočnik. Teme smo bratje „premlevali“ še na delu po skupinah. Vse to študijsko delo in skupno srečanje je rodilo tudi več predlogov, ki so prišli tako z ene kot druge strani. Naj navedem samo tri.

Mnogi bratje so bili mnenja, da je potrebno dati večji poudarek duhovni razsežnosti v času začetne formacije. Velikokrat se namreč daje zelo velik poudarek na študijski formaciji in uspešnosti. Tako smo ugotavljali, da dober študent ni nujno tudi dober redovnik in da se primernosti bratov za frančiškansko življenje ne presoja le po študijski uspešnosti, kakor se žal mnogokrat dogaja.

Če pozorno berete te vrstice tudi opazite, da nikjer nisem uporabil izraza bratje kleriki. To je namreč sad drugega predloga. Mnogi so namreč opozorili na veliko nevarnost klerikalizacije, ki se kaže v času začetne formacije. Treba je dati večji poudarek tudi bratom laikom. Izraz kleriki je namreč večkrat izključujoč do tistih, ki se ne pripravljajo na duhovniško posvečenje. Ob tem pa ne smemo pozabiti tudi na neustreznost tega izraza že samega po sebi. Nižji redovi s katerimi so bratje postali kleriki so bili z liturgično reformo zadnjega koncila odpravljeni. Tudi na samem srečanju se ta izraz ni uporabljal in kakor je bilo videti, da ga v drugih provincah ne uporabljajo tako „trmasto“ kot v naši. Namesto izraza „klerikat“ so govorili o „junioratu“, namesto izraza „kleriki“ pa so uporabljali izraz „bratje z začasnimi zaobljubami“. Mogoče je tudi to srečanje spodbuda za našo provinco, da se odpravi ta nepravilnost, pri kateri brez potrebe vztrajamo že štirideset let in končno začnemo uporabljati izraz, ki je v duhu današnjega časa.

Najbolj izrazit pa je tretji predlog, ki govori o večjem medsebojnem povezovanju med provincami. Vsi navzoči smo bili mnenja, da se takšna srečanja med brati morajo nadaljevati. Tako naj bi bilo to srečanje z generalom spodbuda za naša vsakoletna srečanja v takšni obliki. Glede na to, da se število začasno zaobljubljenih bratov v konferenci zmanjšuje (najslabše gre zadarski in naši provinci) je to še toliko bolj važno. Bilo je tudi več konkretnih predlogov o združevanju noviciatov in o skupnem študiju bratov. Tu se je tudi še posebej poudarilo, da imajo bratje iz Bosne svojo frančiškansko teološko šolo, kjer bi lahko študirali tudi bratje iz drugih provinc. Tudi glede na to, da po drugih fakultetah ni velikega poudarka na frančiškanski duhovnosti in teološki misli.

Izvolitev p. dr. Tadeja Strehovca za tajnika SŠK

V ponedeljek, 11. marca 2013, je bil v Novem mestu na 71. redni seji Slovenske škofovske konference p. dr. Tadej Strehovec OFM izvoljen za novega tajnika in tiskovnega predstavnika SŠK. Doslej je p. dr. Tadej Strehovec Cerkvi na Slovenskem služil kot tajnik Komisije pravičnost in mir, novo službo pa bo nastopil v začetku maja.

Želimo mu uspešno in modro delo pri odgovornem poslanstvu, ki ga čaka!

Osnovna misel ob tem je bila, da je boljše, da se začnemo združevati in povezovati že zdaj, ne pa takrat, ko nas bodo v to prisilile razmere.
Tako lahko povzamem, da je bilo to tridnevno srečanje res duhovno, študijsko in vsestransko bogato. Povezovala nas je namreč tudi skupna vsakodnevna molitev in sv. maša. Posebej lepo in doživeto je bilo to, da nas je skupaj molilo in pelo toliko mlajših bratov. Ob koncu srečanja je bila v zahvalah izražena hvaležnost generalnemu ministru, da je prišel med nas in nas zbral kot brate. Hvaležni smo bili tudi provincialu zagrebške province in celi provinci, ki nas je gostila v svojem domu Tabor, in to popolnoma brezplačno. Pa tudi generalni minister je izkazal hvaležnost vsem bratom, ki so prišli na to srečanje. Posebej še provincialom, ki so dali predlog za to srečanje. Mladim bratom pa je zagotovil, da so zanj in za vse „znamenje upanja."

p. Benedikt Emberšič

Strunjan

Ker se nisem nič oglašal lani, sem se odločil, da tokrat za Poročila strnem dogajanja preteklega leta, ki je bilo resnično bogato. Priprave na veliki jubilej 500- letnice Marijinega prikazanja so potekale nekaj let, če ne desetletij. Obnova notranjosti in zunanjosti je bilo veličastno delo mojih predhodnikov: pp. Filipa, Božidarja, Francija Seničarja, Dominika in Francija Kovšeta. Iz samostanske kronike bi rad navedel samo veliko razočaranje pokojnega p. Božidarja, ko je obnavljal notranjost cerkve in na prošnje samostanom ter odgovornim v provinci ni dobil nikakršne podpore. S tem hočem samo orisati težak položaj mojih predhodnikov, ki so se zavedali bližajočega se velikega jubileja romarske cerkve Marijinega prikazanja. Poleg koprske sv. Ane so bili tudi bivanjski pogoji zelo frančiškovski. Vsa zahvala gre predhodnikom, da so kljub temu s pogumom in vero ter ljubeznijo do Matere Božje delali velike stvari.
Ker je v jubilejno leto padlo zaključevanje denacionalizacije, je bil edini možen odgovor tudi priprava projektov za prihodnost, saj je bil sam jubilej vzrok sorazmerne naklonjenosti uradov pri iskanju dovoljenj. Tako smo zaključili leto z gradbenim dovoljenjem prav na god sv. Nikolaja, 6. decembra 2012. Glede na prehojeno pot z gotovostjo zapišem, da bi iskanje dovoljenja sicer trajalo nekaj let. Za tem kratkim opisom se seveda skriva intenzivna živčna vojska na vseh frontah. Ne glede na ta proces nam je uspelo zelo lepo urediti plato pred cerkvijo, kjer je že videti bodočo zasnovo celostne ureditve.
Samo praznovanje jubileja se je začelo s škofovo mašo na novega leta dan, 1. januarja 2012. Pripravili smo stenski koledar s podobami Marijinega spremstva in navzočnosti v življenju in delu ljudi pod Njeno krono. Saj smo poleg prikazanja obeleževali tudi 100- letnico kronanja milostne podobe. Vse hiše v Strunjanu so prejele jubilejne zastave, ki so skozi leto pričale o velikem jubileju. Za obiskovalce smo pripravili zgibanko s kratko zgodovino v več jezikih, tudi v ruskem, saj je na obali vedno več ruskih turistov. Pred jubilejem je s pomočjo naše založbe BF izšla monografija o Strunjanu. Avtorica ga. Rožana Špeh se je zelo potrudila, da smo objavili veliko pomembnih dokumentov o nastanku in življenju tega istrskega romarskega središča. Slikovni material je prispeval fotograf g. Ubald Trnkozy. Z zamikom je izšla tudi italijanska verzija monografije.
Poseben pridih vračanja duha v nacionaliziran (1946) samostan je dala slikarska delavnica na temo jubileja. Ob darovanih umetninah avtorjev (vsak 2 deli) smo odprli prihodnosti prvo galerijo v Sloveniji - Sodobne sakralne umetnosti. Na otvoritvi razstave je o pomenu sakralnega prepričljivo spregovoril naš p. Edvard Kovač.
Med dogodki jubilejnega leta ne smem prezreti obisk kipa Marijinega prikazanja v župnijah Istre, najprej v Sloveniji, nato na Hrvaškem in v Trstu. To je bila prava duhovna obnova in povabilo Matere zvestemu ljudstvu na slavje jubileja.
Dolgo pogrešano pridobitev, javno razsvetljavo do cerkve, je blagoslovil naš generalni minister p. José. Pridobitev se je izkazala kot prepotrebna prav v zimskem času, ker je olajšana pešpot k svetišču.
Pravi logistični podvig je pomenilo obhajanje jubileja, 14. in 15. avgusta 2012. Poleg priprave pomorske procesije, kjer smo omogočili prevoz z barkami več kot 800 romarjem, je bilo potrebno urediti parkirišča in čim bolj nemoten avtomobilski promet. V redarstvu romarskega središča je sodelovalo blizu 70 mož in fantov. Če prištejemo še pogostitve in vse ostalo se številka sodelujočih približa 150. Samo ena malenkost pove vse, da je bilo za pomoč v vročini iztočeno in ponujeno ljudem okrog 1.600 l vode iz hladilnih avtomatov. Obiskovalcev romarskega središča Marijinega prikazanja v Strunjanu, oba dneva, je bilo blizu 10 tisoč.
Vrhunec praznovanja je bila sama obletnica prikazanja in kronanja, 14. avgusta 2012. Procesijo z barkami, z milostno podobo iz Pirana (prvič po letu 1937), je vodil koprski ordinarij škof Jurij Bizjak, somaševanje na zunanjem prireditvenem prostoru pa ljubljanski nadškof in metropolit Anton Stres. Somaševalec je bil tudi upokojeni koprski škof Metod Pirih, naš provincial p. Stane Zore in več kot 30 drugih duhovnikov. V procesiji je sodelovalo tudi 12 PGD, ki so Marijini cerkvi podarili Plečnikov kelih. Slavje se je zaključilo s procesijo do strunjanskega križa med petimi litanijami Matere Božje. Duhovno vzdušje je bilo izredno, tako je bilo čutenje vseh navzočih.
Pomemben dogodek je bila tudi uradna predsta-

vitev monografije ge. Rožane Špeh, Popravi mojo hišo (Guarda la mia casa), ki je bila 28. septembra 2012. Pri maši so sodelovali pevci lucijske župnije, po maši je sledila predstavitev v atriju samostana z bogatim kulturnim programom, ki mu je prisluhnilo blizu 300 poslušalcev.
Od vsega bogatega dogajanja skozi leto v Strunjanu, Piranu in Izoli (koncerti), več kot 75 skupin romarjev, naj omenim še slovesni zaključek strunjanskega leta v koprski stolnici v nedeljo zvečer, 30. decembra 2012. Slovesnost je vodil koprski ordinarij škof Jurij Bizjak ob navzočnosti našega provinciala p. Staneta in duhovnikov naši dveh dekanij. Vse pa je prijetno presenetila polna koprska stolnica Marijinih častilcev.
Hvaležnost bi rad izrazil tudi sobratom, ki so bili pripravljeni pomagati na različne načine ob velikem jubileju v Strunjanu. Prav posebej gre hvaležnost patrom, ki so se odločili z romarji obiskati cerkev Marijinega prikazanja v letu jubileja: LJ-Bežigrad, LJ- Vič in Novo mesto.
Vsaka vaša podpora in naklonjenost mi je vlivala moči in poguma, da sem zdržal. Hvala tudi za vse molitve in razumevanje. Največja zahvala pa gre Vsemogočnemu in Nebeški Materi Mariji.

2013

Primerno utrujen sem začel novo letu, ki postavlja pred Strunjanota nove zahteve. Počitka ni. Najprej blagoslov hiš in družin. Od božiča do Gospodovega razglašenja sem z otroki, ki so zbirali sredstva za misijone, obiskal 156 družin in posameznikov.
Pripravljati smo začeli prvo fazo projekta obnove romarskega središča s samostanom. Ugriznili smo tudi v 'kislo jabolko' lastništva samostana in zemljišč v odnosu s škofijo. Dokumenti nam niso naklonjeni, ker se je od leta 1907 do danes ravnalo kot samo po sebi razumljivo. Zaradi položaja v dokumentaciji sem pripravil za Gospodarski svet škofije predlog. Sedaj čakamo odgovor koprskega škofa. Vse kaže, da bo potreben kompromisni dogovor (še eden), ki bo dal smiselnost našim prizadevanjem in podporo naši navzočnosti v Strunjanu. O tej temi kaj več v naslednji številki Poročil.
Še za mojo dušo prijetnejši del. S petnajstimi otroki in tremi starši smo preživeli zimskopočitniški teden pri Novi Štifti. Debelina snežne odeje je bila neverjetna, večja kot slavnega leta 1952. Za strunjanske otroke je bilo to pravo doživetje, saj so skočili v sneg in se jih ni videlo iz njega. Ob prijaznosti br. Marijana smo preživeli zelo lep teden v druženju in veselju na snegu. Žal je zaključek bivanja v Novi Štifti zasenčila novica o srečanju p. Filipa, ki me je nadomeščal, z močjo strunjanske elektrike. Izvor bližnjega srečanja pa je bil, milo rečeno, nenavaden in sicer boben pralnega stroja. Samo padcu ob tresenju, ki je roko iztrgal iz objema elektrike, gre zahvala, da je p. Filip še živ. Poškodba je ovira njegove mobilnosti in opravilne sposobnosti, zato čaka pregled v izolski bolnici v samostanu sv. Ane v Kopru. Seveda je to združeno s težavami pri iskanju mašnikov za Novo Štifto.
Toliko iz Strunjana. Vsem bratom želim radosti in moči ob praznovanju Kristusovega vstajenja.

p. Niko

Sklep 500-letnice prikazanja

Objavljamo nagovor, ki ga je imel koprski škof msgr. dr. Jurij Bizjak ob sklepu strunjanskega leta, ki je bil 30. decembra 2012 v stolnici v Kopru.

„Vi, ki prihajate v Strunjan k Mariji od prikazanja hvalit Mater v nebo vzeto, pozdravljeni in blagor Vam," poje pesem ljudska in nabožna. Isto voščilo pa velja nocoj tudi vam, dragi bratje in sestre, tudi vi, ki ste se odzvali vabilu Svete Device Strunjanske in se zbrali ob sklepu 500-letnice prikazanja, pozdravljeni in blagor Vam! Anche voi tutti, radunati alla conclusione del cinquecentesimo anniversario dell'Apparizione della Madonna di Strugnano, benvenuti e beati voi! Grazie per la vostra presenza stasera qui e la vostra presenza nella storia del Santuario di Strugnano.
V nedeljo, 1 januarja leta Gospodovega 2012, je koprski škof Metod Pirih v Strunjanu slovesno razglasil začetek jubilejnega leta ob 500-letnici prikazanja Svete Device Strunjanske. Vsa dežela se je zganila in skrbno pripravljeni načrti so se takoj začeli uresničevati. In zagotovo v tem letu ni bilo dneva, ki bi ne bil zaznamovan s proslavo 500-letnice prikazanja: bodisi z različnimi slovesnostmi in prireditvami bodisi z zavzetimi pripravami nanje.
Proslavljanje visokega jubileja je pritegnilo in zajelo tako pripadnike Cerkve kakor tudi civilne družbe, redovniške in škofijske ustanove, posamezne osebe in družine, župnije in dekanije, pripadnike vseh narodnosti – Slovence in Hrvate in Italijane, predstavnike kulturniškega in umetniškega sveta, znanstvene in politične kroge, vsak je dodal svoj prispevek in nihče ni držal križem rok.
Brez dvoma smemo reči, da je veliki jubilej potekal najprej v znamenju dveh velikih obiskov: najprej je Devica Strunjanska obiskala vse svoje otroke, Slovence in Hrvate in Italijane, po istrskih in sosednjih župnijah, potem pa so se skozi vse leto, zlasti pa za glavno slovesnost na Marijino vnebovzetje, vsi njeni častilci zgrinjali k njenemu svetišču na strunjanskem griču.
Milostna podoba je romala od župnije do župnije in zlasti skozi ves mesec maj povsod ponavljala svojo milo prošnjo, da njena duhovna zgradba

potrebuje stalno vzdrževanje in je vedno potrebna duhovnega očiščenja in prenove. Številni glasovi in odmevi s tega romanja pričajo, kako gostoljubno in prisrčno je Sveta Devica Strunjanska bila sprejeta po naših župnijah in duhovnih središčih.

Vrhunec jubilejnega leta pa je vsekakor bil povratek Svete Device Strunjanske iz kapiteljske cerkve Svetega Jurija v Piranu, na vigilijo pred slavjem Marijinega vnebovzetja, po starodavni poti s piranskega griča na piranski pomol in z ladjicami po morju do strunjanskega pomola in na strunjanski grič. Vsi, ki so se tega sprevoda udeležili ali pa ga spremljali v živo ali v poročilih, tega ne bodo nikoli pozabili.

Ob strunjanskem pomolu in ob poti proti svetišču je bila navzoča množica počitnikarjev in dopustnikov z vseh strani sveta. Kako zavzeto in kako spoštljivo so spremljali sprevod, pozdravljali sveto podobo, se priklanjali in sprejemali njen blagoslov! Pred svetiščem na strunjanskem griču je Sveto Devico pričakala velikanska množica, ki je s prihodom romarjev v sprevodu napolnila ves prostor.

Mašno slavje je na novo pripravljenem oltarju sredi številnih somašnikov vodil ljubljanski nadškof in metropolit, združeni zbori pa so peli mašo, ki jo je za to priložnost uglasbil naš znani maestro. Sveti maši je po običaju sledil veličasten sprevod z lučkami in petjem litanij do strunjanskega križa in molitve za ribiče in pomorščake. Resnično: „Iz njene polnosti smo vsi prejeli milost za milostjo“ (Jn 1,16).

Pod veličastnim senčnikom omenjenih dveh romanj pa je snovala in ustvarjala dolga vrsta ljudi, ki so s svojim strokovnim znanjem in umetniškim darom vsak na svoj način zaznamovali jubilej in prispevali svoj delež v slavo in čast Svete Device in njenega svetišča. Nikakor ni mogoče vseh našteti, varuhu strunjanskega svetišča prepuščam, da moj skromen in bolj naključen izbor dopolni in uravnovesi.

Zvesta častilka Svete Device Strunjanske in velika poznavalka in ljubiteljica istrske zemlje in istrske duše je za to priložnost napisala knjigo ‘Popravi mojo hišo.’ Varuh strunjanskega svetišča je za to priložnost pripravil likovno delavnico, v kateri so se navdihu strunjanske podobe prepustili ugledni umetniki in slikarji. Odseve jubilejnega leta prinaša tudi strunjanski koledar za prihodnje leto Gospodovo 2013.

Naš priznani skladatelj je za to priložnost uglasbil Marijino himno ‘Ave Maris Stella’, ki so jo pod zanesljivim vodstvom uglednega zborovodja krstno izvedli priznani glasbeniki in združeni zbori. Slovesnemu sprevodu je dajala ritem pihalna godba iz Marezig. Vokalna skupina Krila je za to priložnost nastopila v Piranu in RTV Slovenija je o jubilejnem letu pripravila prijazen dokumentarec.

Varuh svetišča v Strunjanu se za pomoč in udeležbo prisrčno zahvaljuje vsem udeleženim, zlasti pa sledečim: duhovnikom obeh dekanij, župljanom in vsem prebivalcem Strunjana, krkavškim gasilcem in prijateljem, prevoznikom barčic in njihovim posadkam, gospodu županu še posebej za izdano gradbeno dovoljenje za preureditev romarskega središča na strunjanskem griču.

Ob koncu pa seveda naša zahvala patrom frančiškanom za več kot stoletno oskrbo svetišča: v zadnjem stoletju so prvega pol stoletja svetišče oskrbovali frančiškani iz Trenta (1907-1955) in pripravili proslavo 400-letnice prikazanja, drugega pol stoletja pa frančiškani iz Ljubljane (1955-) in vodili letošnjo 500-letnico prikazanja. Našo zahvalo in naše voščilo naj ubesedi in izrazi njihov pozdrav: ‘Mir in dobro!’

Carissimi fratelli e sorelle, pellegrini di Strugnano, figli e figlie della Madonna dell’Apparizione. Vi saluto molto cordialmente e vi ringrazio molto per il vostro contributo che avete conferito durante tutto l’anno giubilare del cinquecentesimo anniversario dell’apparizione della Madonna di Strugnano. Grazie distinte ai padri francescani di Trento per la loro presenza nella prima metá del secolo scorso e per il coordinamento delle celebrazioni all’occasione del quattrocentesimo anniversario.

In sklenimo ta povzetek s prisrčno zahvalo vsem prejšnjim rodovom, ki so skozi pet stoletij ohranjali sveto vero in zvesto živeli po njej, in z našim trdnim sklepom, da hočemo ta zaklad prejete vere ohranjati in izročati prihodnjim rodovom. In s prisrčno zahvalo Presveti Devici Strunjanski za vse lepe milosti, ki smo jih v tem letu prejeli po njenih rokah, in z gorečo prošnjo, naj še naprej sedi na zidku v strunjanskem svetišču in milostno posluša naše prošnje. Amen.

+ Jurij Bizjak, koprski škof

Novice s Svete Gore

‘O, ti čas presneti!’ Advent je minil, kot da ga sploh ne bi bilo. Božični prazniki so bili obogateni z več koncerti, ljudje so občudovali jaslice in okrasitev cerkve, br. Ambrož, p. Hadrijan in pomočniki pa so bili pohvaljeni. Tudi razstava jaslic je bila lepo obiskana. Pa kaj, ko je tako hitro čas pospravljanja jaslic in v šali se lahko vprašamo: »Ali se sploh splača?« Prehod od božičnega časa do posta je letos še posebej »tanek«.

Zadnje dni minulega leta je bil naš gost škof Pirih, ki se je udeležil tudi tombole, na novo leto pa je nagovoril vernike. Vikar p. Mihael se je vrnil iz vroče, celo goreče Avstralije, da je z nami ves poln zdravja in delovne vneme obhajal 75-letnico življenja. Zdaj pa že hiti naslednjemu jubileju – zlati maši, ki jo bo obhajal prihodnje leto, naproti. P. Pavel, starosta naše samostanske družine, vztraja v zvestobi in skrbno obiskuje Zavod

šolskih sester in klarise, njega pa res skrbno obiskujejo patronažne sestre! P. Hadrijan pa – saj poznate njegovo veliko ljubezen! Vizitacijo smo preživeli, provincialnega kapitlja pa še ne!
Za letošnjo zimo pravimo, da je prava zima, saj nam je postregla z zadostno količino snega, pa še prav vztrajna je.
Prijazne ptičke tu okoli smo kar nekoliko razvadili, saj skrbimo, da imajo vedno na voljo dovolj semen. Tako različne sorte so; med seboj se preganjajo in potrjujejo pravilo, da žival ne pozna brata. So različnih barv, najbolj pisani med njimi pa so liščki. To pa zato, ker jih je baje Bog naredil na koncu in ker so mu ostale različne barve, zato tolikšna njihova pisanost. Tudi bojeviti so.
Če verjamete ali ne, že 25. januarja sem opazil klice (ne pa še cvetov) zvončkov, ki so kljub mrazu silili na dan. Mraza se očitno ne bojijo. Kako so ljubki! Nežno beli pozvanjajo Stvarniku v slavo in človeka vabijo, da skupaj z njimi skloni glavo in počasti Njega, ki kliče v bivanje ne le številne galaksije, ampak ima čas in smisel tudi za drobne zvončke, še bolj pa za ljudi.
Križev pot je ljudem pisan na kožo, saj v premišljevanju vsakdo najde svojo vlogo: lahko smo sodniki ali obsojenci, pomočniki ali iskalci pomoči … vsi pa smo romarji (radi ali neradi) na Kalvarijo. Postni čas in pomlad prihajata z roko v roki. Menda ni človeka, ki se ne bi veselil pomladi. Znana je pesem: »Veseli so pomladni časi …« Veselimo se praznovanja velike noči in pričakujemo, kaj nam bo povedal novi papež! Svetogorci voščimo bralcem Poročil polno mero veselja in pirhov milosti.

P. Z.

Maribor - od jaslic do Kalvarije

Letos je bil čas od podiranja jaslic do pepeljenja na pepelnico zelo kratek. Če nismo hitro pospravili in zložili vse, kar je bilo uporabljenega za božično praznovanje, se nam lahko zgodilo, da še sedaj videvamo jaslice in razne božično - novoletne okraske.
Zapis iz „totega mesta“ ob Dravi torej pričenjam z božičnim vzdušjem, ki je bilo tudi pri nas doživeto in pestro. Mladi so p. Krizostomom postavili velike jaslice. Skupina jasličarjev se je podala na ogled jaslic v Ljubljano v Dravlje ter na Dolenjsko od Stične, do Novega mesta ter naprej do Stopič in Zavinka, ki že več kot deset let vsak večer pravljično zažari v lučkah. Župnijski upravitelj p. Tomaž je okusno okrasil baziliko, patra Evgen in Jože pa sta poskrbela, da so bile vse duše telesno in duhovno potešene. Peti sobrat p. Bogolub je nad vsem bedel z molitvijo in darovanim trpljenjem. Na praznik Svetih treh kraljev je skupinica ministrantov s p. Krizostomom blagoslovila nekaj stanovanj in ljudem

Skupina jasličarjev (foto: p. Krizostom)

tako prinesla trikraljevski blagoslov. Teden dni pred podiranjem jaslic smo slovesno, vendar v precej praznih klopeh v baziliki praznovali god Matere Usmiljenja – 25. januar; med nami je bil mariborski upokojeni nadškof dr. Franc Kramberger. Zunanje praznovanje je bilo kot ponavadi na nedeljo 27.1., na sam godovni dan, pa je mašo zvečer, ob zaključku molitvene osmine za edinost med kristjani vodil mariborski upokojeni škof dr. Jožef Smej. Že je bil za nami prvi mesec letošnjega leta, v katerega smo vstopili duhovno v molitvi in s sv. mašo; p. Krizostom se je namreč s skupino molivcev poslovil od starega leta in med sveto mašo vstopil v Novo leto, pri maši sta se mu pridružila tudi sobrata Evgen in Jože. Zunaj je bilo zelo bučno, ker smo opazili čez dan ali dva, da so zaradi močnega poka popokala okna v pritličju in prvem nadstropju samostana na severni strani.
Meseca februarja je bil glavni dogodek blagoslov obnovljenega Lurškega oltarja na god Lurške Matere Božje, 11. 2. Oltar je bil obnovljen konec leta 2012 po dobroti številnih dobrih ljudi, ki jim Luška Marija veliko pomeni in so pred njo izprosili mnogotere milosti. V več kot 110 let stari baziliki je bil Lurški oltar postavljen leta 1908, ob zlatem jubileju prikazovanj v Lurdu. Kakor je zapisano v zgodovinski knjižici, je kip Lurške Gospe starejši. Narejen je bil v Parizu v kiparski delavnici „Verrebut, naslednik slavnega umetnika Rafaella“. 5. oktobra 1884 so kip pripeljali v Maribor in 5. januarja 1885 ga je škof dr. Jakob Stepišnik slovesno okronal. Pri sv. maši, ki jo je daroval župnijski upravitelj p. Tomaž Hočevar ob somaševanju gvardijana samostana p. Jožeta Urbanije in g. Ivana Černevška (p. Albina), se je ob 9. uri zbralo okrog 70 vernikov, ki so zbrano sodelovali in prepevali lurško pesem Zvonovi zvonijo, premilo pojo, častijo preblaženo Lurško Gospo. AVE, AVE, AVE Marija…. Še enkrat Bogu hvala za vse dobrotnike, predvsem pa goreče častilce Lurške Matere Božje. Naj nam Marija, ki se je v Lurdu predstavila kot

Obnovljeni oltar je po sveti maši blagoslovil župnijski upravitelj p. Tomaž. (foto: p. Krizostom)

„Brezmadežno spočetje“, izprosi zdravja na duši in telesu. Drugi mesec v letu smo zaključili z res lepo „delovno akcijo“. Dve soboti zapovrstjo smo v živi verigi, prišlo je dvakrat po 50 ljudi, preselili našo knjižnico iz pritličja v drugo nadstropje. Ta dogodek je kot en „mali čudež“, saj so se ljudje res lepo odzvali. Pred selitvijo je bilo potrebno odstraniti veliko prahu, v škatle zložiti na desetine knjig, podreti police, le te preseliti v nove prostore, pri vsem pa bedeti, da velika zgodovinska vrednost ne izgubi svoje cene in se kaj brez potrebe ne izgubi. Smo pa tudi veseli in hvaležni, da se je ponudila gospa, ki ima bibliotekarski tečaj, da bo našo knjižnico tudi lepo uredila. Nadaljuje se tudi urejanje samostanskega arhiva.

Postni čas je bil zaznamovan s sobotnimi predavanji, ki potekajo ob 17. uri, duhovnimi vajami za FRAMO in študente Frančiškovega doma, ki jih je imel p. Tomaž; pripravami mladih na igrani pasjon za Cvetno nedeljo ter še mnogimi drobnimi dogodki, predvsem pa z molitvijo in pobožnim premišljevanjem križevega pota. Okrog 20 ljudi je prišlo tudi na ogled pretresljivega filma OKROBRSKI OTROK – res vreden ogleda in premisleka.

Vsem, ki ste prebrali ta zapis, želim doživeto Veliko noč predvsem pa vero, da je Bog usmiljen in poln dobrote in ljubezni.

p. Krizostom

Dve soboti zapovrstjo smo v živi verigi preselili našo knjižnico iz pritličja v drugo nadstropje. (foto: p. Krizostom)

(foto: p. Krizostom)

P. Robert Bahčič novi doktor znanosti

P. Robert Bahčič je v petek, 8. marca 2013, ob 17. uri, na papeški univerzi sv. Antona (Antonianum) v Rimu uspešno zagovarjal svojo doktorsko nalogo s področja teologije duhovnosti z naslovom »Duhovna refleksija Aleksija Benigarja in teologija v drugi polovici 20. stoletja (La riflessione spirituale di Alessio Benigar e la teologia nella seconda meta' del XX secolo)«. Naloga je bila odlično predstavljena in uspešno obranjena. Mentor prof. dr. p. Alvaro Cacciotti OFM ter censorja prof. dr. p. Paolo Martinelli, OFMCap in prof. dr. p. Ratko Radišić OFM so jo ocenili s »summa cum laude«.

FOTO: BR. BOŠTJAN HORVAT

Doktorska naloga obravnava življenje in delo frančiškana Aleksija Benigarja (1893-1988) in njegov prispevek k duhovni teologiji na 341 straneh, razdeljena pa je v štiri poglavja. Njegovo raziskovalno delo so vsi pohvalili. Med drugim je proučeval razmišljanje p. Aleksija o Sveti Trojici, o skrivnosti učlovečenja, pod vidikom kenosis. Predstavil je tudi nekatere elemente duhovne teologije p. Aleksija: duhovne vaje, duhovne obnove, duhovno spremljanje, evharistija, spokornost in askeza, naloge spovednika, pomembnost evangeljskih svetov ter njegova razmišljanja o Devici Mariji.

FOTO: BR. BOŠTJAN HORVAT

FOTO: BR. BOŠTJAN HORVAT

P. Aleksij je pri svojem duhovnem razmišljanju ter raziskovanju dal velik poudarek tudi frančiškanski teološki tradiciji. Živel je v času, ko je duhovna teologija dobivala svoje zametke in nato tudi postala samostojna disciplina znotraj teologije. Prizadeval si je, da bi duhovna teologija bila prava znanstvena veda, ki raziskuje konkretno krščansko življenja človeka. Zelo dobro je znal povezati teorijo in prakso. Je prvi, ki je svoj priročnik poimenoval Duhovna teologija.

FOTO: BR. BOŠTJAN HORVAT

Na zagovoru naloge je bil navzoč tudi naš generalni minister p. Jose R. Carballo, ki je bil prvič kot generalni minister na obrambi neke doktorske naloge. Iz slovenske province smo ga bratsko podprli: p. Viktor Papež, p. Miha Vovk, p. Boris Markež in br. Boštjan Horvat. Nekaj frančiškanov je prišlo tudi iz zagrebške province in iz province Bosne Srebrene. Navzoči so bili tudi Robertova mama in brat z družino ter sodelavci radia Ognjiče in slovenskega programa radia Vatikan ter večje število študentov in Slovencev v Rimu. Kardinal dr. Franc Rode se je opravičil za-

radi obveznosti v okviru priprav na konklave. Po končani slovesnosti na Antonianumu smo imeli večerjo v gostišču Pastor Bonus blizu naše generalne kurije.

In še zanimivost. Starši p. Aleksija so bili Slovenci, mama je bila doma iz bližine Zidanega mosta, oče pa iz Trnovega pri Ilirski Bistrici. P. Aleksij je živel skoraj 96 let, od teh je 34 let preživel na Hrvaškem, vmes tudi nekaj časa v Sloveniji, 25 let je bil misijonar na Kitajskem ter 37 let v Rimu, kjer je tudi umrl. Pokopan je v frančiškanski cerkvi na Kaptolu v Zagrebu. Hrvaški frančiškani so si po njegovi smrti takoj začeli prizadevati za beatifikacijo. Danes je škofijski postopek za razglasitev p. Aleksija za blaženega pri koncu. P. Aleksija je dobro poznal p. Viktor Papež. Vodil mu je duhovne vaje pred mašniškim posvečenjem, aprila 1969. Vsa njegova rimska leta pa je bil njegov spovednik. Zanimivo je tudi to, da je p. Robert doktoriral v času, ko je bil izpraznjen papeški sedež, ko je bil Antonianum brez rektorja, slovenska in italijanska vlada pa brez polnih pooblastil.
P. Robertu ob tem njegovem osebnem uspehu iskreno čestitamo in mu želimo veliko akademske ustvarjalnosti v služenju Bogu, Cerkvi in ljudem.

br. Boštjan Horvat

Človek

»Kaj je človek, …, da misliš nanj?« se sprašuje psalmist (Ps 144,3). Sveto pismo odgovarja: »Zares, prah si in v prah se povrneš« (1 Mz 3,19), … »ne zavedaš se, da si siromak in bednež, ubog, slep in nag« (Raz 4,17). Nič od niča. In vendar papež Leon Veliki kliče: »Spoznaj, kristjan, svoje dostojanstvo. Po krstu si postal prebivališče Boga, tempelj Svetega Duha.« Kljub grehu ostajaš božja podoba. Lahko pa postaneš zaspan kristjan. Zato je že apostol Pavel klical: »Vzdrami se (človek), ki spiš, in razsvetlil te bo Kristus« (Ef 5,14).
Poncij Pilat je ljudstvu predstavil »trpečega služabnika« in povabil: »Glejte, človek!« Toda obraz trpečega je bil »tako nečloveško iznakažen in njegova postava ni bila več podobna človeški« (Iz 52,14), da je bil odgovor množice nekaj nezaslišanega: »Proč z njim!« Človek v njem ni prepoznal svoje podobe! Ni je prepoznal takrat in tudi danes je ne prepoznava, zato še vedno išče: sebe in svojo podobo, išče Boga in išče izgubljeni raj. Odtujen samemu sebi beži celo pred svojo lastno senco.
Po drugi strani pa se moderni človek kot obseden ukvarja sam s sabo. Kot vrtavka pleše okoli sebe in še opazi ne, da je pozabil na bistveno, da je pozabil na Boga. Posledica tega je sekularizacija in kriza, ki jo je Henri de Lubac že davno (l. 1945) poimenoval »drama brezbožnega humanizma«.

Skrivnost poslednjega usmiljenja

Skrivnost poslednjega usmiljenja je + p. Roman Tominec naslovil svoja razmišljanja o smrti in večnosti ter človekovemu vstopanju vanjo. Tem razmišljanjem je dodal še resnične dogodke iz (daljne) preteklosti.
Knjigo je pisal še tudi v zaporu in se potem, ko je končal, zelo zanimal, kako je z njenim izidom. Vojno dogajanje mu je dajalo misliti o srečevanju z Bogom, ki mu je botrovala velikokrat nenadna smrt. Mnogi, ki jih je izguba dragih prizadela, so se zatekali po tolažbo in nasvet k njemu.
Tako je bila knjiga nekakšen poskus odgovora na toliko vpraševanj, ki ga, žal, nemalokrat niso našla.
Lani je minilo 90 let od njegovega mašniškega posvečenja. Da bi se ga spomnili ob tej obletnici, je bila dana možnost za dopolnjen ponatis.
Kdor bi knjigo želel, jo dobi pri meni.
Lahko jo ponudite tudi v prodajo. Cena € 10.00.

p. Franci Seničar

To je danes posebej vidno: ljudje so pravični, humani, socialni …, a ne vedo, da je težko brez Kristusa služiti človeku. Ko stopijo pred človeški tabernakelj, v njem lahko odkrijejo tudi sebičnost, ošabnost, izdajstvo! Tedaj je služenja konec. »Zato tisti, ki mislijo, da najdejo Boga zgolj v služenju bratom, nezavedno grešijo z ošabnostjo.« Zakaj bi zgubljali čas z molitvijo, se sprašujejo verni laiki in celo posvečene osebe, ker nočejo priznati, da je kriza kristjanov v resnici kriza molitve, kriza kontemplacije. To je dobesedno 'drama brezbožnega humanizma'. Pred akcijo mora biti kontemplacija.
Mnogi so se človeške minljivosti jasno zavedali in to tudi vsak na svoj način izrazili. Človek se ne zaveda, da je v plesni dvorani smrt med plesalci že navzoča (Schubert); človek pozablja, da se nahaja na ladji, ki se že potaplja (Dietrich Bonhoffer); pelje se z vlakom, ki je na zadnji vožnji (Hans Kung), sv. Terezija Avilska pa je zapisala takole: »Naše življenje je le kakor ena sama noč v ubožnem prenočišču.«

Da, »… prihod na zadnjo postajo je neizogiben. Toda kaj je na zadnji postaji? Uničenje vsega ali izpolnitev vseh želja, cilj, po katerem smo hrepeneli, ali nič, ki smo se ga bali?« (Silvano Fausti). Odvisno bo od tega, za kom hodim. Ciceronov izgovor: »Vem, koga se moram varovati, ne vem pa, za kom naj hodim,« bo brez veljave. Koncilski očetje so namreč zapisali: »Kdor koli hodi za Kristusom, popolnim človekom, postane tudi sam bolj človek« (CS 41,2). Tomaž Kempčan pa je v svojem času (1380–1471) s knjigo Hoja za Kristusom nakazal, za kom naj se napotimo. Prof. Anton Trstenjak pa je svojo antropologijo naslovil

Hoja za človekom in jo dopolnil s knjigo Dobro je biti človek.
Pot naprej je torej s Kristusom, popolnim človekom. Redovniki smo poklicani, da bi korenito hodili za Kristusom, ki je »ključ, središče in cilj človeške zgodovine«, edini, ki lahko poteši vse človekove želje in uresniči vsa hrepenenja. Človek brez Kristusa pa pade v nič. Zato naj nam bo vedno pred očmi naš cilj: prizadevanje za bogopodobnost v življenju; namen življenja pa naj bo najtesnejše združenje z Bogom v večnosti.
Res nas čaka na koncu globoka odprta jama ali žara ali raztros pepela, a to je tuzemska stvarnost. Cerkev pa po božjem razodetju uči: »Bog je človeka ustvaril za blaženi cilj onkraj meja zemeljske bednosti« (CS 18,2). Torej ima Jacques Maritain prav, ko trdi: »Človek je odprt za večno bivanje.« Človek je povabljen, da odgovori na klic, na vabilo Boga. Zato je »velik, ko poklekne, in lep, kadar sklene roke.«

P. Zdravko Jakop

Usode s Koroškega

Knjiga Usode s Koroškega, ki jo je lani (2012) izdala Slovenska matica, je delo filozofa in publicista Vinka Ošlaka. Rožančeva Komisija jo je uvrstila med nominirance za Rožančevo nagrado. Komisija pod vodstvom p. Edvarda Kovača jo je ocenila zelo pozitivno. Avtor Ošlak je znan esejist, ki je izbral šest oseb, ki so nanj naredile vtis in dale navdih, čeprav niso iz našega kulturnega središča, ampak iz obrobja, ki pa so v svojem času in okolju pokazali srčiko človečnosti in v danih možnostih prispevali velik, a spregledan delež na kulturnem, umetniškem in prosvetnem področju, npr. Tisnikar kot slikar, prof. Franc Sušnik gimnazijo in knjižnico v (na) Ravnah itd.
Vinko Ošlak se sprehaja med literati, filozofi, v razmerah in politiki tedanjega časa in s tem ko bralci razkriva svoje »izbrance«, razkriva tudi sebe, in sicer v vsakem izbrancu na svojski način. Posredno začutimo njegovo privrženost h krščanstvu, in tam pa ošvrkne katoliško Cerkev.
Usode s Koroškega v knjigi predstavljene so iz okolice Slovenj Gradca, Prevalj. Koroška dežela nima in ni imela čisto določene meje, saj so se lete spreminjale. Začutil pa sem, da so na neki način nadaljevali pot oziroma delo, ki so ga nekoč vršili v širši Koroški, ki je danes pravimo avstrijska Koroška. Če omenim le bolj znane: Matija Zalar – Ziljski, Anton Janežič, Andrej Einspieler, Urban Jarnik, tudi Prežihov Voranc in drugi. Hvala Bogu za vsakega izmed njih. Ostaja le iskrena želja, da nikoli ne bi presahnil dotok novih kulturnih ustvarjalcev. To pa bo toliko laže, če bo mladi rod za navdih prebiral tudi take knjige kot je Usode s Koroškega. Koliko ljudi bi bilo prebujenih iz pozabe, če bi imeli več publicistov Ošlakovega kova. Pri branju take knjige se poveča obzorje našega znanja. Knjigo priporočam v branje.

P. Zdravko

Ivan Trinko - Zamejski

(ob 150-letnici rojstva)

Slovani smo leta 1863 obhajali 1000-letnico prihoda solunskih bratov Cirila in Metoda na Veliko Moravsko. 25. januarja prav istega leta se je v Spodnjem Trčmunu pod Matajurjem rodil Ivan Trinko, duhovnik, narodni buditelj, pesnik, pisatelj, skladatelj, publicist, prevajalec, jezikoslovec, filozof, politik, zborovodja – z eno besedo izreden mož, ki je kljuboval furlanskemu fašizmu ter njegovi protislovenski in proticerkveni gonji. Brez pretiravanja lahko rečemo, da je Trinko oče Beneških Slovencev, beneški Slomšek. Ko je bil star tri leta (1866), so se Beneški Slovenci na plebiscitu odločili proti Avstriji in za Italijo, za kar jim je bilo pozneje bridko žal. Italijani so to odločitev razumeli po svoje, češ da Slovenci želijo postati Italijani. Kasnejša fašistična oblast je celo prepovedala slovenske šole in slovenski jezik sploh. Slovenskega jezika, za katerega se je silno navdušil, pa se je Trinko učil z branjem Mohorjevih knjig. Tam je bilo tedaj okoli 200 rednih naročnikov. Posamezno knjigo je bral tudi po sedemkrat; nekatere je začel prevajati v več jezikov, predvsem v slovanske, da bi Italijane seznanil s tem, kdo smo Slovani.

Bolelo ga je, ker je imela njegova draga slovenščina svoje mesto le doma in v cerkvi. Trinko se je zavil v molk. Nasilje je doseglo višek leta 1933, ko je bilo celo v cerkvi prepovedano slovensko moliti in peti. Ogorčen je pisal papežu Piju XI.: »Prepovedano je bilo moliti in peti v cerkvi v jeziku, ki jim ga je Bog dal …« Še danes ne vemo, ali je pismo sploh prišlo v papeževe roke.

Za biserno mašo je Trinku pisal in čestital tudi pisatelj Franc Saleški Finžgar, ki je za voščilo izbral kar slavljenčeve besede: »Todi – ob vznožju Kanina – dušoj in telesom privezani, vsemu svetu nepoznani, od nikogar spoštovani, prebivajo že nad tisoč let ubogi bratje in se mučijo dan za dnevom, leto za letom s težavnim obdelovanjem gora in napajajo s potom svojega obraza ograjene njivice, travnike, svojo zemljo, da jim rodi s pomočjo božjo vsaj toliko, da prežive.«

Trinkovo dolgo življenje – dočakal je kar 91 let – je bilo prava milost za beneške Slovence. Umrl je 26. junija 1954 (torej se bomo prihodnje leto spominjali 60-letnice smrti). Pogreb je bil veličasten, nestrpni Italijani so ga označili kar za »slovensko komunistično zborovanje«. Trdili so, da je »kot vzgojitelj pokvaril svoje najljubše učence«, bodoče duhovnike, ki jim je bil tako svetel zgled poguma in ljubezni do maternega jezika. Šli so tako daleč, da so trdili: »Za vero in domovino bi bilo bolje, da se ne bi bil nikoli rodil.« V resnici pa je bil plemenit človek, pravi božji dar, tlačenim in zaničevanim rojakom dolga desetletja močna opora in svetilnik, tujcem pa vest in opomin – skratka, pravi mož na pravem mestu in ob pravem času.

Glasnika Beneških Slovencev ne smemo pozabiti. Tudi moj zapis je nastal s tem namenom: kot spomin in kot poklon tej veliki »zvezdi« slovenskega neba. Spremlja ga še želja, da bi se med nami kmalu spet našel človek s takimi darovi, kot jih je imel Ivan Trinko - Zamejski!

P. Zdravko Jakop

Rastlinski in živalski svet

(čuda stvarstva)

Narava me vedno znova prevzame in nagovori, tako da se ji ne morem nehati čuditi. Stvarnik je svet opremil, kakor beremo v prvi Mojzesovi knjigi, z rastlinstvom oziroma s cvetjem, ki nas razveseljuje od pomladnega teloha do jesenskih krizantem; obdaril s sadjem, in sicer od zgodnjih pomladanskih češenj do zimske trgatve grozdja. Rožam je dal zelo različne barve, oblike, vonje, sadežem pa kaj različne okuse. Na iste gredi rasteta česen in čebula, a kako različen vonj imata.

Posebej pester in zanimiv je živalski svet, ki ima svoj bivalni prostor v vodi, na kopnem in zraku. Kakšna raznolikost! Posebej so zanimive ptice. Njihov prostor je skoraj brez meja (pomislimo samo na ptice selivke). Med pticami najdemo pevke, pojejo brez not in ne čakajo na ploskanje; nekatere se ponašajo s pisanim perjem, še posebej samčki. Vse pa imajo krila, oči, kljunček in dve nožici. In to jim zadošča. Nekatere gnezdijo na vejah, druge v zidnih razpokah, nekatere kar na tleh, v grmovju, nekatere prav blizu bivalnih prostorov, lastovice pa najdejo prostor v hlevu, v mestu pa »prilepijo« gnezdo na napušč. Po večini ptice zelo skrbijo za svoj rod. Nekatere živijo osamljeno, druge pa se potem, ko so vzgojile mladiče, združijo v jate, npr. škorci, vrabci … Običajno gnezdo gradijo samice same, pri krmljenju pa pomagajo tudi samci. Da se ptiček lahko izleže, ima na kljunčku majhen sveder, s katerim predre lupino. Mladiče starši pitajo, ko jim v vedno lačne in odprte kljunčke odlagajo nabrano hrano, medtem ko mora piščanček sam pobirati pičo. Drobne ptice so v stalni nevarnosti pred večjimi, npr. pred ujedami. Le-te imajo odličen vid in let. Ptice se neverjetno prilagodijo - pomislimo le na razliko med poletno vročino in zimskih mrazom. (Kaj vse človek potrebuje za zimo: kurjavo, toplo obleko, polno shrambo … Jezus pa nam daje za zgled ptice: »Poglejte ptice pod nebom …« /Mt

6,26/). Ptice selivke pa so pravi čudež: kolikšne so razdalje, ki jih premagujejo, kako dobro vedo, kdaj morajo na pot in kam, prav tako vedo, kdaj in kam se morajo vrniti, na cilju pa takoj začnejo gnezditi, saj poletje hitro mine. Mladiči so tudi »mojstri«: kako hitro se navadijo na glas staršev, še posebej če starši svarijo pred nevarnostjo!
Vodne živali imajo bolj omejen življenjski prostor in so v stalni nevarnosti, »saj velike ribe jedo majhne«. Kar naprej morajo biti budne. Učeni ribiči bi lahko o tem mnogo več povedali!
Nekatere živali pridejo na svet dokaj »popolne« in takoj zaživijo samostojno, npr. mladih rack nihče ne uči plavanja. Druge živalce pa so takrat zelo nebogljene, npr. kužki, zajčki …, ki so celo nekaj dni slepi. Srna povrže mladička sredi travnika in veliko srečo mora imeti, da ga plenilci ne izsledijo. Zato je nekaj časa brez vonja,da je bolj varen. Nekatere živali (jelen, teliček itd.) dobijo rogove šele pozneje. Prav tako ježek bodice. Čebele in mravlje veljajo za izredno pridne, medtem ko lev lenari vse dotlej, dokler ga lakota ne požene v lov. Kače so brez nog in vendar plezajo tudi po drevesih. Lev je kralj puščave, če ni slona poleg. Gepard ima sovražnika leva, njegova velika prednost pa je hitrost. Kače se branijo s strupniki, čebele z želom. Svoj dom živali branijo do smrti. Zajec ima hitre noge in dolga ušesa, nekatere živali imajo izreden voh, druge veliko težo, spet tretje rogove, brencelj, ki res ni med posebej velikimi, pa spravi v beg tudi zelo velike živali. Nekatere živali varuje barva, spet druge se branijo s smradom, ki ga oddajajo. Živali zelo skrbno izbirajo krmo za mladiče. Preseneti jih lahko le zastrupljena krma, ki jim jo zastrupi ali celo poklada človek.
V primerjavi z vsemi temi bitji je človek na začetku svojega življenja resnično nebogljen. Rodi se brez zob in skoraj celo leto mine do prvih korakov in prvih besed. Odvisen je od materinih prsi oziroma od njene ljubezni. Napreduje počasi in tudi kasneje v življenju se mora stalno izpopolnjevati, saj je njegova naloga postati popoln in doseči bogopodobnost.
Človek je enkratna stvaritev! Je krona stvarstva! Bog mu je dal razum in lastno podobo. Narava pa je čudovita knjiga božjega razodetja.

P. Zdravko Jakop

Herman Potočnik – Noordung

(pionir)

Pionir je ime za vojake tehničnih oddelkov (za gradnjo cest, mostov, železnic …), ime pa prav tako za tistega, ki utira nova pota, npr. v znanosti. Za Potočnika velja v obeh pomenih. Leta 1913, ko mu je bilo 21 let, je postal inženirski poročnik, že naslednje leto pa je kot strokovnjak za mostove in železniške gradnje moral na fronto, najprej v Srbijo, zatem v Šlezijo in zopet v Srbijo ter Bosno. Zadnje leto vojne je prebil med Sočo in Piavo, kjer je gradil železniške proge in mostove, dokler je avstrijska vojska napredovala, potem pa jih je rušil, ko se je umikala. Zbolel je in upokojili so ga, nadaljeval pa je študij in postal inženir/specialist za raketno tehniko. Napisal je znamenito, edinstveno, izjemno knjigo, učbenik za nadaljnje delo in hkrati pionirsko delo z naslovom Problem vožnje po vesolju. S tem je postal eden prvih utemeljiteljev vesoljske znanosti, saj je z njo približal kozmična prostranstva človeku. Z omenjeno knjigo se je začela kulturacija vesolja. Prišlo je do zgodovinske prelomnice v svetovni vesoljski raketni tehniki. Knjigo je dokončal na smrtni postelji, dočakal njen izid in star 37 let odšel v večnost, ne da bi slutil, da bo natanko čez 40 let človek (pionir) prvič stopil na Luno. Ta pionir je bil Neil Armstrong. To je bil prvi korak v resnično tuj svet. Za Potočnikom ni ostalo nič, tudi grob ne. Svoje kratko življenje je preživel v težkih razmerah. Že kot dojenček je ostal brez očeta, mlad je moral v vojsko, soočil se je z boleznijo in v pomanjkanju umiral v času gospodarske krize. Je pa za njim ostala knjiga, ki je bila dragocen učbenik, tudi za Wernherja von Brauna.

O Potočniku je bilo že veliko napisanega, marsikaj pa še bo. Zato naj tu omenim le nekaj osnovnih podatkov. Rojen je bil 22. decembra 1892 v Pulju kot četrti otrok štabnemu oficirju/zdravniku Jožetu Potočniku (1841–1893) in Mariji, roj. Kokošinek, (1854–1918); krščen je bil 2. marca 1893, umrl pa je na Dunaju 27. avgusta 1929. Imel je sestro Frančiško in dva brata, Adolfa in Gustava.

In kakšna je njegova povezava z Vitanjem? Njegov oče Jožef je bil iz Slovenj Gradca, njegova mati Marija pa je bila sicer rojena v Mariboru, njen oče (Hermanov ded) Franc Kokošinek pa v Vitanju, kjer je bil upravitelj vitanjskega gospostva (torej sodnik, župan). V zakonu se mu je rodilo 13 otrok, od katerih so preživeli samo: Gustav, Camilla, Josef, Heinrik, Ernest in Marija (Hermanova mati). Ko je oče Jožef v Pulju umrl, se je mati s štirimi majhnimi otroki preselila v Maribor, kjer je živela njena mati. V Vitanju pa je imela strica Antona Josefa in teto Marijo, ki je bila poročena z zdravnikom. Več kot razumljivo je, da je tja zahajala z otroki, kam bi naj sicer šla. Gotovo je tudi pri zdravniku, s katerim je bila poročena teta Marija, iskala kakšno zdravniško pomoč.
(Več o njem glej: Spet iskanja in razmišljanja, str. 83–86!)
Če svet še vedno ne ve, kje je Slovenija, pa zdaj ve vsaj za Vitanje!

Ob 120-rojstva (22. dec. 1892)!

P. Zdravko

† Vera Kadunc

(mama patra Milana Kadunca)

Zahvalne besede njenega sina in brata našega p. Milana, gospoda Francija Kadunca, župnika na Planini pri Rakeku

Ob koncu svete maše, preden mamo zapeljemo h grobu, bi se rad zahvalil g. arhidiakonu Franciju za nagovor pri maši, g. Stanetu, privincialu za daritev svete maše, novomeškemu generalnemu vikarju Božotu, domačemu župniku Janezu, kaplanu in vsem drugim navzočim duhovnikom, posebno Borisu iz Dalmacije, redovnikom in redovnicam in seveda vsem navzočim, ki ste se prišli poslovit od naše mame, in vsem, ki ste nam z besedo hoteli reči, da ste v teh trenutkih slovesa združeni z našo bolečino.

Sicer vam moram reči, da naša mama smrti ni jemala kot izničenje in konec, temveč kot vrata, skoz katera vstopamo k Očetu v nebesa, k Mariji, naši nebeški materi in tistim ki so že pred nami tam čez. Prepričan sem, da se ona že veseli tega polnega življenja. Naj bo to slovo v bistvu praznik prihoda na cilj.

Ob tej priliki pa bi se rad zahvalil tudi mami. Skoraj 89 let je trajalo njeno romanje po tej zemlji. Rodila se je v verni družini kot prvorojenka tu na bližnji Slivnici. Leta 1946 se je poročila z našim atom in potem smo prihajali na svet drug za drugim štirje sinovi in dve hčerki. Marsikaj bi lahko rekel o njenem življenju, omejil se bom na sledeče tri stvari:

- Občudovali smo njeno potrpežljivost in ljubezen do moža, našega očeta, ki v otroštvu ni občutil prave ljubezni. Svoji hčerki je pisala tole: »Z atom sva šla zjutraj k maši in se zahvalila Bogu za 45 let skupnega življenja, za otroke, posebno pa za vztrajnost, da sva kljub velikim težavam in križem ostala skupaj. Pri tem nama je pomagal Bog in vem, da naju tudi v prihodnje ne bo zapustil. V zakonu so včasih hude preizkušnje, a so tudi lepi trenutki.«
- Bila je čudovita mama. Videli smo, vsaj starejši, kako nas je sprejemala z veliko radostjo in to kar šest, kar je bilo za okolico in tudi za domače, pohujšanje. Tega so sposobne le mame z velikim srcem. Za vse je skrbela z enako ljubeznijo, vsakega je komaj čakala, da je prišel domov, ga objela, mu ponudila vse, kar je imela, ga poslušala in se veselila ob uspehih in ji je bilo težko ob preizkušnjah. Morda najlepše pa je to, da je kot mlada žena, ko je bila prvič noseča, šla k Mariji na Rakovnik, prosit za zdravje otroka pod srcem in pri tem dodala, da tega ali katerega koli drugega, če ji ga bo Bog dal, je pripravljena darovati Bogu, seveda tistega, ki bo najbolj sposoben in vreden tega poklica. Potem je v ta namen vsak dan molila, posebno na romanjih, ki se jih je vsako leto udeleževala. In sestri piše: »Bog je poklical štiri: dva sinova kot duhovnika in dve hčerki, ki delujeta pri Marijinem delu. Bog se ne da prekositi, hvala mu. Le da mu boste zvesto služili do konca; ni večjega in častnejšega dela kot služiti Bogu in reševati duše.«
- Bila je tudi izredna v veri v Boga. Tu je črpala moč za življenjske boje.

Nekaj navedkov iz pisem svoji hčerki: »Stopili smo v postni čas: rada bi ga preživela v spokornosti, molitvi in dobrih delih. Poskušala bom bolj potrpeti z domačimi.« Ali: »Mesec maj, če mi bo Bog dal zdravja, bom šla vsak dan k šmarnicam.« Ali: »Oktober je posvečen rožnovenski Mariji, rada bi zmolila vsak dan vse tri dele rožnega venca, ker vem, da molitev dela čudeže.« In še: »Prizadevam si čim bolj dosledno živeti po evangeliju in sprejeti vse zaradi Boga. Vse bomo zapustili, kar imamo, le dobra dela nas bodo zagovarjala pri Bogu. Prosim Boga za naju z atom in vse domače, da se nekoč snidemo pri nebeškem Očetu.« Pa tole: »Vsak dan grem v cerkev, razen če je zelo slabo vreme. V cerkvi je tako lepo, da se kar pozdravim, minejo vse bolečine. Koliko lažje živim, ko se udeležim doživete maše. Naša duhovnika sta kot dva angela, vsaka maša je enkratno doživetje, to me poživi in utrdi v veri.« In za konec: »Važno je imeti dobro srce, drugim pomagati, posebno tistim, ki so potrebni, v tem je naša sreča.«

Hvala ti mama, za ta zgled nam otrokom, sorodnikom in znancem. Prosi pri Očetu za nas vse, da pridemo vsi v Očetovo hišo uživat življenje brez konca.

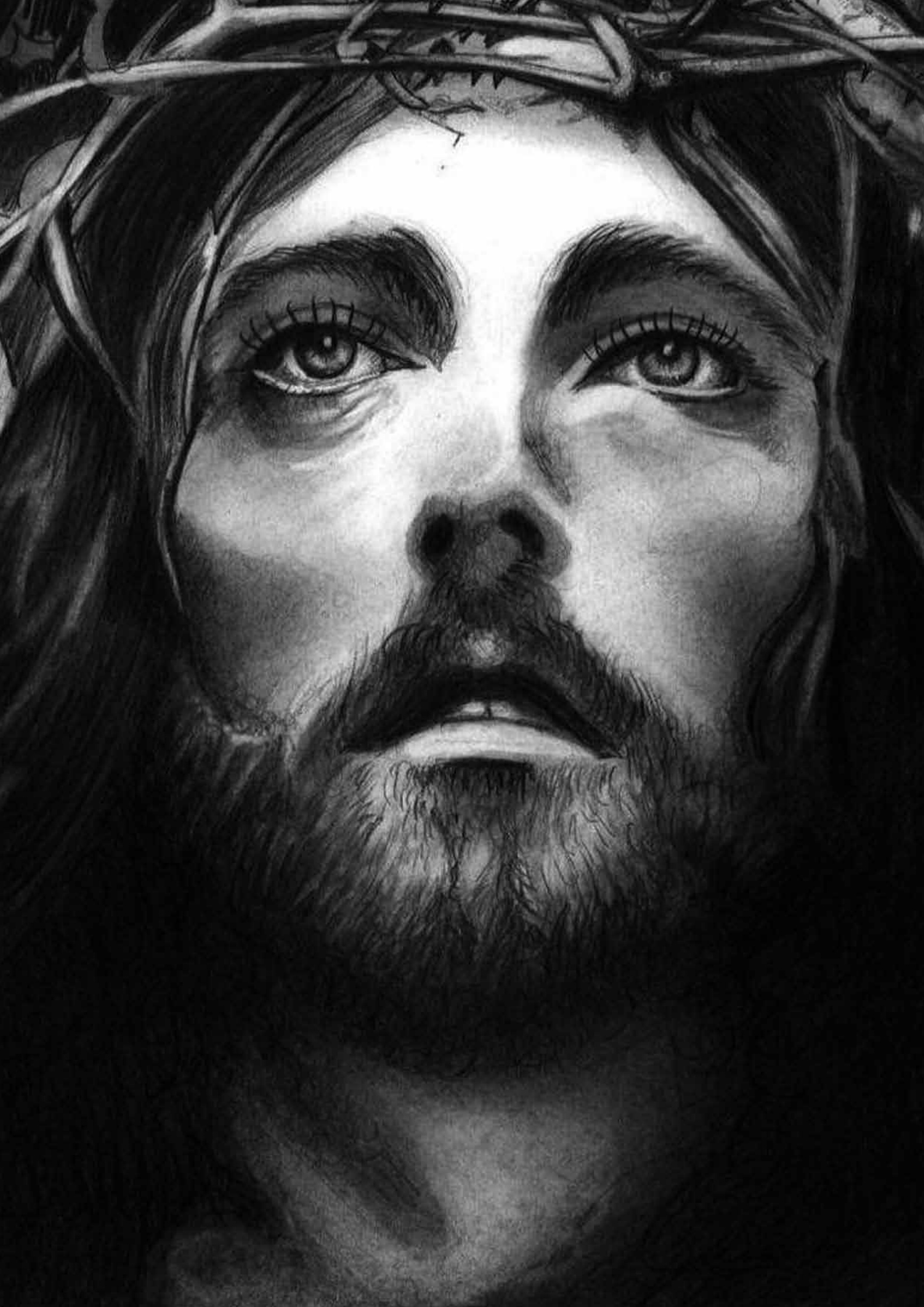

Naslovnik province

BREZJE
Brezje 72
4243 BREZJE
tel.: (04) 537 07 00
fax: (04) 537 07 20
brezje@ofm.si
Za pos. brate:
01 - Bogdan; 02 - Peter;
03 - Leopold; 04 - Polikarp;
05 - Bonaventura; 06 - Štefan;
07 - Mari; 08 - Leon;
11 - Herman; 18 - Silvin;

KAMNIK
Frančiškanski trg 2
1241 KAMNIK
tel.: (01) 831 80 30
fax: (01) 831 80 50
kamnik@ofm.si
Za pos. brate namesto 0:
33 - Lavrencij;36 - Pashal;
37 - Ernest; 38 - Franci
42 - Peter

KOPER
Destradijev trg 10a
6000 KOPER
tel.: (0590) 73 470
fax: (0590) 73 475
koper@ofm.si
Za pos. brate namesto 0:
1 - Lucijj; 2 - Andrej;
9 - Boris

LJUBLJANA-CENTER
Prešernov trg 4
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 242 93 00
fax: (01) 242 93 13
lj.center@ofm.si

PROVINCIALAT
tel.: (01) 242 93 10
fax: (01) 242 93 11

LJUBLJANA-BEŽIGRAD
Küzmičeva 6
1000 LJUBLJANA
tel.: (0590) 717 **
lj.bezigrad@ofm.si
*Za pos. brate namesto **:*
20 - Gregor; 21 - Regalat;
22 - Viktor; 25 - Jernej;

LJUBLJANA-ŠIŠKA
Černetova 20
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 583 72 70
fax: (01) 583 72 99
lj.siska@ofm.si
Za pos. brate namesto 70:
77 - Janez; 82 - Marjan;
83 - Andrej;

LJUBLJANA - VIČ in Komisariat za Sv. deželo
Tržaška 85
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 244 42 52
fax: (01) 244 42 53
lj.vic@ofm.si
Za pos. brate namesto 52:
56 - Anton; 57 - Hieronim;
58 - Tomaž; 59 - Marjan;
61 - Tadej; 62 - Andraž;
50 - Komisariat;

SESTRE KLARISE
Andreja Bitenca 138
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 518 25 00

MARIBOR
Ul. škofa Maksimiljana Držečnika 7
2000 MARIBOR
tel.: (02) 228 51 10
fax: (02) 228 51 12
maribor@ofm.si
Za pos. brate namesto 10:
13 - Tomaž H.; 14 - Bogoljub;
16 - Evgen; 15 - Krizostom
19 - Jože;

MOŠNJE
Mošnje 8
4240 RADOVLJICA
tel. in fax: (04) 533 88 78

NAZARJE
Samostanska pot 50
3331 NAZARJE
tel.: (03) 583 19 93 in 583 13 98
fax: (03) 583 17 53
nazarje@ofm.si

SESTRE KLARISE
Samostanska pot 51
3331 NAZARJE
tel.: (03) 583 13 91

NOVA GORICA
Škrabčeva 1, p.p. 303
5001 NOVA GORICA
tel.: (05) 330 77 50
fax: (05) 330 77 51
info@samostan-kostanjevica.si
Za pos. brate namesto 0:
2 - Tomaž; 3 - David;
4 - Vili; 5 - Miran;
6 - Lojze; 7 - Bruno

NOVA ŠTIFTA
Nova Štifta 3
1317 SODRAŽICA
tel.: (01) 836 99 43
fax: (01) 836 99 44
nova.stifta@ofm.si

NOVO MESTO
Frančiškanski trg 1
8000 NOVO MESTO
tel.: (07) 338 14 70
fax. (07) 338 14 79
novo.mesto@ofm.si
Za pos. brate namesto 0:
1 - Tadej; 3 - Marko;
4 - Simon Peter; 7 - Jan

STRUNJAN
Strunjan 141
6323 STRUNJAN
tel.: (05) 678 20 05
fax: (05) 678 01 48
strunjan@ofm.si

PROVINCIALNA HIŠA
Strunjan 134
tel. govorilnica:
(05) 678 21 21

SVETA GORA
Sveta Gora 2
5250 SOLKAN
tel.: (05) 330 40 20
fax: (05) 330 40 38
sv.gora@ofm.si
Za pos. brate namesto 20:
22 - Bogdan; 25 - Hadrijan;
32 - Pavel; 30 - Miha
36 - Zdravko; - Ambrož;
- Rafael

SVETA TROJICA
Meznaričeva 8
2235 SV. TROJICA v Sl. gor.
tel. in fax: (02) 720 55 56
sv. trojica@ofm.si

Tujina

AVSTRALIJA

ADELAIDE - WEST HINDMARSH
Holy Family Slovenian Mission
51 Young Avenue
AU - WEST HINDMARSH SA 5007
tel.: 00 61 8 8121 3869

MELBOURNE - KEW
SS. Cyril and Methodius' Slovenian Mission
19 A'Beckett Street,
PO BOX 197
AU - KEW VIC 3101
tel.: 00 61 3 9853 7787
fax: 00 61 3 9853 6176
mobitel:
0061 412 555 840

SYDNEY - MERRYLANDS
St. Raphael's Slovenian Mission
313 Merrylands Road,
PO BOX 280
AU - MERRYLANDS NSW 2160
tel.: 00 61 2 9637 7147 in 9682 5478
fax: 00 61 2 9682 7692
mobitel:
00 61 409 074 760 in 419 236 783

CURIA GENERALIS
Via S. Maria Mediatrice, 25
IT - 00165 ROMA
tel.: 0039 06 684 919
fax: 0039 06 638 02 92

FRANCOSKA GVAJANA
P. Hugo A. Delčnjak
Paroisse Notre Dame
GF - 97315 SINNAMARY
Guyane Francaise

P. Milan Kadunc
Presbytere IRACOUBO
Le Bourg 97350 IRACOUBO
Guyane Francaise

ITALIA
P. Robert Bahčič
Curia generale
dei frati minori
Via S. Maria Mediatrice 25,
IT - 00165 Roma
tel.: 0039 06 68 49 12 09

ZDA

JOHNSTOWN
St. Therese's Friary
536 Decker Avenue
US - JONSTOWN PA 15906
tel.: 001 (814) 539 76 33

LEMONT
St. Mary's Friary
14246 Main Street, PO Box 608
US - LEMONT IL. 60439
tel.: 001 (630) 257 24 94 (samostan)
tel. in fax:
001 (630) 257 64 32 (p. Blaž)
tel.: 001 (630) 257 51 02 (DDV)

Slovensko versko središče
tel.: 001 (630) 257 20 68
fax: 001 (630) 257 23 59

NEW YORK
St. Cyril's Friary
62 St. Mark's Place
US - NEW YORK NY 10003
tel. in fax:
001 (212) 674 34 42

Elektronski naslovi skupnosti

Provincialat: provincialni.minister@ofm.si
Definitorij: definitorij@ofm.si
Tajništvo province: tajnik@ofm.si
Prokuratura: prokuratura@ofm.si
Založba BF: zbf@ofm.si
Komisariat: komisariat@ofm.si
Generalna kurija: http://www.ofm.org
e-mail: [ime]@ofm.org
[ime] je naziv urada ali oznaka osebe (npr. mingen, secgen, formgen, missgen, econgen, pax, acta, ipd.)

Elektronski naslovi bratov

Ambrož Mušič - ambroz.music@rkc.si
Andraž Arko - andraz.arko@rkc.si
Andrej Pollak - andrej.pollak@rkc.si
Andrej Vovk - andrej.vovk.ofm@rkc.si
Anton Jerman - anton.jerman@email.si
Bernard Goličnik - bernard.golicnik@rkc.si
Bernard Karmanocky - bernard11k@aol.com
Bernardin Sušnik - bs1935@sbcglobal.net
Boštjan Horvat - bostjan.horvat@ymail.com
Bogdan Knavs - bogdan.knavs@rkc.si
Bogdan Rus - bogdan.rus@rkc.si
Boris Markež - boris.markez@rkc.si
Bruno Korošak - bruno.korosak@rkc.si
C. Gostečnik - christian.gostecnik@guest.arnes.si
Ciril A. Božič - cirilb@bigpond.com
Darko Žnidaršič - darko.znidarsic@rkc.si
darko@pacific.net.au
David Šrumpf - p.david@siol.net
Dominik Papež - rojs2000@yahoo.com
Dragan Vampola - dragan.vampola@rkc.si
Edvard Kovač - edvard.kovac@guest.arnes.si
Evgen Ketiš - evgen.ketis@gmail.com
Filip Rupnik - filipr@volja.net
Franci Seničar - franci.senicar@gmail.com
Franci Kovše - kovse.franc@siol.net
Gregor Kos - gregor.kos@rkc.si
Jan Cvetek - jan.cvetek@gmail.com
Janez Papa - janez.papa@rkc.si
Janez Tretjak - tretjakj@gmail.com
Jernej Kurinčič - jernej.kurincic@rkc.si
Krizolog Cimerman - krizolog@verizon.net
Krizostom Komar - krizostom.komar@rkc.si
Leopold Grčar - leopold.grcar@rkc.si
Mari Osredkar - mari.osredkar.ofm@siol.net
Marijan Cvitak - marijan.cvitak@amis.net
Marjan Čuden - marjan.cuden@rkc.si
Marjan Čuk - marjan.cuk@rkc.si
Matej Papež - pmatej.papez@gmail.com
Melhior Grošelj - mage.maister@gmail.com
Metod Ogorevc - metodofm@sbcglobal.net
Mihael S. Vovk - mihael.vovk@rkc.si
Milan Kadunc - milan.kadunc@rkc.si
Miran Špelič - miran.spelic@rkc.si
Niko Žvokelj - niko.zvokelj@rkc.si
Pavle Jakop - pavle.jakop@siol.net
Pepi Lebreht - pepi.lebreht@rkc.si
Peter Lavrih - pater.peter@rkc.si
Peter Vrabec - peter.vrabec@rkc.si
Rafko Slejko - rafaels@libero.it
Regalat Razbočan - regalat@gmail.com
Robert Bahčič - robert.bahcic@rkc.si
Silvin Krajnc - silvin.krajnc@rkc.si
Simon P. Berlec - simon.peter.berlec@rkc.si
Stane Zore - stane.zore@rkc.si
Tadej Inglič - tadej.inglic@rkc.si
Tadej Strehovec - tadej.strehovec@gmail.com
Tilen Urtelj - tilen.gregor.urtelj@rkc.si
Tomaž Hočevar - tomaz.hocevar@rkc.si
Tomaž Pinter - tomaz.pinter@rkc.si
Valerijan Jenko - valerian@pacific.net.au
Vid Lisjak - pater.vid@gmail.com
Viktor Papež - viktor.papez@rkc.si
Vili Pustoslemšek - vili.pustoslemsek@rkc.si
Zdravko Jakop - zdravko.jakop.ofm@gmail.com

Sicer pa velja za vse člane naše province, ki imajo svoj osebni e-naslov tudi načelo: ime.priimek@ofm.si

Kapela Janeza Krstnika v cerkvi Svetega groba
Foto: Deror Avi (Wikipedia)